

มิตที่สาม

ตรี อภิรุณ

๑

ณ ห้องพักชั้นบนของตึก ขณะนี้กระหึ่มไปด้วยเสียงเพลงจังหวะโซล จากเครื่องเล่นแผ่นเสียง เจ้าของห้องเป็นเด็กหนุ่มวัยยี่สิบ เขากำลังซ้อมเดินโซลคนเดียวหน้ากระจก ทำคออึกกัก แกว่งแขน โยกตัว ปากอ้าเพลงเข้าจังหวะ ผมที่เกือบจะยาวเบঁปัดไปมา ช่วยให้ใบหน้าหล่อเหลาแลดูตลกคล้ายฮิปปีเป็นบางครั้ง

ซาคร พิชานนรชน คงจะตื่นออกทำออกทางอีกนานถ้าไม่เหลือบเห็นสิ่งผิดปกติในกระจกเงา เขาหยุดกึกก็เหลียวขวับไปทางประตูทันที พร้อมทั้งกระซอกเสียงอย่างหยุดหงิด

“แอบดูอะไร”

สาวใช้ผู้ยีนลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่นอกห้องยิ้มเจื่อน

“เอ้อ...ไรไม่ได้แอบดูหรอกค่ะ จะเรียนคุณช่าวว่า คุณหนูมาเยี่ยม”

“อันที่จริงไม่จำเป็นต้องบอก พี่นุกไม่ใช่แขก ปล่อยให้เธอเดินขึ้นมาเองก็ได้”

เสียงของซาครกึ่งตำหนิ

“คุณนุกได้ยีนเสียงเพลง เธอคิดว่าคุณช่าวอยู่กับเพื่อน ๆ หลายคน”

“เออละ...พอแล้ว ช่วยบอกพี่นุกด้วยว่า ประเดี๋ยวฉันจะลงไปพบ อ้อ...ช่วยจัดน้ำเย็นให้เธอด้วย”

เด็กหนุ่มตัดบทพลางปิดเครื่องเสียง ไม่ลืมที่จะหวีผมลวก ๆ

‘พี่นุก’ หรือ ชมพูนุก พิชานนรชน เป็นพี่สาวร่วมสายโลหิตของเขา นาน ๆ จะแวะมาเยี่ยมเยียนสักครั้ง ทั้งนี้เพราะคุณพ่อคุณแม่แยกกัน ชมพูนุกอยู่กับมารดา ส่วนซาครอยู่กับพ่อซึ่งมีภรรยาใหม่เป็นน้องสาวแท้ ๆ ของคุณแม่เขาเอง

ชมพูนุกเดินเตร่ไปมาที่สนามหญ้า มองร่องกุหลาบข้างบ้านขึ้นบ้าง ผีเสื้อสองตัวบินไล่กันรอบ ๆ ตัวเธอ

“สวัสดีค่ะ พี่นุก”

เขามิได้ยกมือไหว้ เนื่องจากถือว่าแก่อ่อนกว่ากันเพียงสี่ปี

“โอ้โฮ! เดาผิดถนัด ผมคิดว่าจะพบพินุท...”

“นุ่งหม้อขาว โกงหัว เป็นแม่ขี้จันทน์หรือจ๊ะ” พี่สาวดักคอ น้องชายหัวเราะ ยิงพินุท

“ใช่ซะ ถูกเป๊ะ พินุทเป็นตัวแทนของคุณแม่ บางครั้งผมยังเคยเผลอคิดว่าเป็นแม่คนที่สอง ตอนนี่เรียกอุบาสิกาชมพินุทได้หรือยังซะ”

“เกือบแล้ว...ถ้าเป็นเมื่อไหร่จะมาให้แกเรียกเป็นคนแรก” เธอประขตยิ้ม ๆ

“เราไปนั่งคุยกันเถอะจ๊ะ มีธุระสำคัญจะบอกกับซา”

น้องชายแอบท่าจมูกย่นหันไปทางอื่น คิดว่าพี่สาวคงนำ ‘โอวาท’ ของมารดา มาสั่งสอนเขาเหมือนเช่นเคย บริเวณนั้นเป็นสวนหย่อมข้างตึกร่มรื่นและสวยงาม สองพี่น้องนั่งบนเก้าอี้สนามใต้ต้นหมากเหลือง มีแก้วน้ำเย็นของจูไรตั้งอยู่แล้ว

“เขียบจิง...ซาอยู่บ้านคนเดียวนะ” หญิงสาวกวาดสายตาไปรอบ ๆ บริเวณ

“คุณพ่อยกครอบครัวไปบางแสนตั้งแต่เข้ามิด...ก็คงกลับค่า ผมเห็นรถมันแน่นก็เลยไม่ได้ไปด้วย คุณแม่สบายดีหรือซะ”

“คนเราไม่โลก ไม่โกรธ ไม่หลง ทุกอย่างก็สบาย คุณแม่เราเข้าถึงโลกของความสงบแล้ว”

“ก็แน่ละสิ ท่านบวชขึ้นมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว นับจากเลิกกับคุณพ่อ” ซาครพุดถึงมารดาของเขาด้วยความรู้สึกที่ไม่สู้จะชื่นชมนัก เขาถือว่าครอบครัวที่ปกตีสุขพ้อมแม่ต้องอยู่ด้วยกัน ให้ความมอบอุ่นแก่ลูก ๆ

“แต่ซาก็ไม่ว่าเหว่นี่นา” ชมพินุทแย้งเสียงราบเรียบ “คุณนำให้ความรักเอ็นดูเหมือนซาเป็นลูกแท้ ๆ” เธอหมายถึง ‘คุณวรรณวลี’ แม่เลี้ยงผู้เป็นน้องสาวร่วมสายโลหิตของ ‘คุณนวมัย’ มารดาของทั้งสอง

เด็กหนุ่มถอนใจเฮือก “คุณแม่ไม่น่าจะแยกจากคุณพ่อไปบวชขีเลย เออ...ถ้าคุณพ่อไม่ตีกี่เป็นอีกอย่าง”

“ท่านเชื่อโลกนะ มองเห็นทุกอย่างเป็นอนิจจังไม่เที่ยง”

“ผมรู้เบื้องหลังเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่ไม่อยากจะบอก เดียวพินุทจะหาว่าไม่เคารพยำเกรงผู้ใหญ่”

“ไม่หรอกจ๊ะ พุดเถอะ” พี่สาวจิบน้ำเย็นอย่างอารมณ์ดี

“คุณแม่ผิดหวังเรื่องเพศ”

“อ๊วยตาย! ทำไมแกพูดยั้งจี้” เธอยกมือตบคอเสื้อ ดวงหน้างามเป็นสีชมพูจัด

“ใส่ร้ายผู้ใหญ่...บาปกรรมนะ”

“นิกแล้วเชื่อว่าพี่นุทจะต้องตำหนิผม” น้องชายแค้นหัวเราะ

“ฐานะของคุณพ่อคุณแม่ดีตามสมควร คุณพ่อไม่เคยประพฤติตัวเหลวไหล
ไ้การอ้างว่าเมื่อโลก โคร ๆ ก็อ้างได้ แต่ข้อเท็จจริงเบื้องหลังเป็นอีกอย่างหนึ่ง”

“ฉันคิดว่าแกรู้จักตัวคุณแม่ดี...ยิ่งกว่าตัวของท่านเองเสียอีก” พี่สาวขำเลิ่ง
ค้อน

“พี่ชายของเพื่อนผมเป็นจิตแพทย์ เราเคยคุยกันบ่อย ๆ เขาว่าคนผิ่ดหวัง
เรื่องเพศมักจะแสดงออกในรูปวิตถาร เพื่อชดเชยสิ่งทีขาดไปทางอ้อม เช่น บางคน
ชอบเลี่ยนแฉวเป็นฝูง ๆ ถึงกับเรียกแฉวว่า ‘ลูก’ นะ”

“บอกมา...คุณแม่วิตถารยังงั้” ชมพูนุทพูดอย่างเคร่งขรึม

“พี่นุทลองคิดดูสิ ว่าแบบนี้ไม่วิตถารหรือ ไปเป็นแม่ชั้ กินเจ ลูกเนื้อตัว
ผู้ชายไม่ได้ แม่กระทั่งลูก”

“โอ้ย...คนแก่ ๆ ทีกินอาหารมังสวิริติเยอะเยะไป ไม่จำเพาะเจาะจงจะต้อง
เป็นแม่ชั้” เธอเถียงแทนคุณนวมัย

“แล้วไม่ลูกเนื้อต้องตัวผู้ชายละ”

“คุณแม่ถือว่าพระสงฆ์ไม่ลูกตัวสตรีเพศ...เป็นอาบัติ ท่านเป็นอุบาสิกาก็ควร
จะปฏิบัติในทางตรงข้ามก็ไม่ใช่เสียหายนี่นา”

“ยังมีอีกสะ...คุณแม่ขอแยกทางจากคุณพ่อไปบวชชั้ ท่านก็ไม่ว่าอะไร ยอมรับ
ว่าหย่ากันเ็นทางส่วนตัว แต่คุณแม่ไม่พอใจ ต้องไปจดทะเบียนหย่ากันที่อำเภอ แล้ว
ยื่นคำร้องขอใช้นามสกุลเดิมเป็น ‘หอมกุหลาบ’ อีก ผมไม่เข้าใจเลยว่ไ้ใช้นามสกุล
นี้มันจะโก้เก๋กว่า ‘พิชานนรชน’ ตรงไหน”

“ไหน ๆ ก็หย่ากันแล้ว คุณแม่ก็ต้องทำให้เสร็จเรื่องเสร็จราวสิจึ้”

“คุณนวมัย หอมกุหลาบ ฟังดูแล้วหรูหราฟลิ่ก” ซาครยักไหล่บ่มีอผาย
ออก “เสียอยู่ชนิดหนึ่งทีสังคมเขายังไม่ยอมรับ ไม่จึ้นคุณแม่กลับไปใช้นางสาวแล้ว”

“เรานี้ปากจืด! ไม่รู้จักทีต่ำทีสูง ระวังเถอะ นรกจะกินหัวแก”

“ดีเหมือนกัน ผมจะได้รู้ว่านรกเป็นยังงั้ เพื่อน ๆ ทีมหาวิทยาลัยถามจะได้
ตอบถูก”

“ขวาง! จึ้นพูดกับขาละก็ต้องทะเลาะกันแทบทุกที แกไม่น่าจะเรียนนิศวะ
น่าจะเรียนจิตแพทย์ เพราะวิจัยมนุษย์ได้เก่งเหลือเกิน”

นิลิตหนุ่มหัวเราะ “อย่าโกรธผมเลยสะ...พี่นุททำหน้าที่บั้งเดี่ยวแกเร็้วรู้มั้ ไหน

ว่ามีฐานะสำคัญจะบอกผมไฉนล่ะ”

“คุณแม่สั่งมา ข้าจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตามใจ ภายในสามวันนี้ห้ามแกออกไป ไหนตอนกลางคืน จะไปงานบอลหรืองานวันเกิดอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ถ้าแกไม่ทำตาม อาจจะมีเคราะห์ถึงต้องหาม”

เขานึกยิ้มในใจ รายการ ‘หมอดูหมอดูตา’ มาอีกแล้ว คุณวณามัยกระทำ ตัวคล้ายจะเป็นผู้หยั่งรู้ฟ้าดินมหาสมุทร ชาครไม่ศรัทธาเลยจนนิดเดียว แต่ไม่ ยอยากขัดใจพี่สาว

“เอาละชะ ผมจะไม่ออกไปไหนตลอดสามคืน ช่วยเรียนคุณแม่ด้วยว่า ผม ขอบคุณมาก”

สนทนากับน้องชายอีกสักครู่หนึ่ง ชมพูนุทก็อำลากลับ

เกือบทันทีที่พี่สาวคล้อยหลังลับประตูรั้ว ชาครก็ทำเสียงคึก ๆ ในลำคอ บ่น อุบคนเดียวว่า “ไม่ไปได้อย่างไร งานวันเกิดของลูกสาวนายพล ลงเรือโอเรียนเต็ล ควินเสียด้วยสิ”

สำนักแห่งนั้นขึ้นป้ายที่ขอบประตูรั้วว่า ‘นารีรักษาธรรม’ แต่สิ่งที่เห็น เด่นชัดไม่ใช่ป้าย กลับเป็นองค์พระสังกัจจายณ์ซึ่งหล่อด้วยปูนองค์ใหญ่สูงกว่ากำแพง รั้ว พระสังกัจจายณ์เป็นรูปพระจีนศิระชะโล้น อ้วนลงพุง ยิ้มแก้มยุ้ย ดูเหมือนว่า ท่านจะอารมณ์เย็นอยู่ตลอดเวลา

สภาพของ ‘นารีรักษาธรรม’ คล้าย ๆ กับวัดผสมสำนักนางชี ดูครึ่งไทย ครึ่งจีนอย่างแยกแยะไม่ออกว่าลักษณะไหนจะเด่นชัดกว่ากัน วันเสาร์อาทิตย์หรือ วันหยุดราชการจะมีชาวจีนชาวไทยมาเที่ยวที่นี้มาก และวันนี้ก็เช่นกัน

คุณวณามัย หอมกุหลาบ ในเครื่องแต่งกายชุด ‘แม็กซี่’ นั่งเด่นเป็นประธาน รอบ ๆ ร่างของท่านมีผู้ที่เลื่อมใสนับสิบนั่งอยู่เรียงราย อุบาสิกาสูงอายุกุดกับชายวัย กลางคนผู้หนึ่งว่า

“มันแปลกอยู่นะคะ ภรรยาของคุณเปิดขวดโซดาระเบิด แต่เธอได้ผลนิดหน่อย แต่แค่แกวกลับกระเด็นมาปักนัยน์ตาคูณอาการสาหัส”

“นั่นนะสิครับ” บุรุษผู้นั้นสนองรับ “ผมนอนอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ห่างจาก ตรงที่เปิดขวดตั้งสองวา หนังสือพิมพ์ก็น่าจะบังเศษแก้วได้”

“ดิฉันคิดว่า คุณมีกรรมเก่าอะไรสักอย่างตามสนอง เอาเถอะคะ คินนี้ ดิฉันจะนั่งวิปัสสนาตรวจให้”

“ตาของผมจะบอดไหมครับ” เขาตะแคงๆ ที่ผ้าก๊อชที่ปิดดวงตาข้างซ้าย
“ทางแพทย์...ต้องให้จักษุแพทย์ตรวจ ถ้าทางดิฉันต้องนั่งวีปัสสนาค่ะ พຽຽ
นี้คุณมาฟังข่าว”

เป็นอันว่าจบเรื่องไปรายหนึ่ง หญิงสาวแต่งกายดีเขยิบเข้าไปใกล้คุณวามัย
เอ่ยเสียงเกือบเป็นกระซิบ

“คุณแม่คะ ดิฉันจะทำยังไงดีคะ สามิเขาไม่ค่อยเหลียวแลดิฉัน”
สตรีผู้นั้นมิได้เป็นลูกสาวหากแต่เรียก ‘คุณแม่’ ตามศิษยานุศิษย์อื่น ๆ
แม้ชีวนามัยจับตาดูผู้ถาม ใบหน้าของท่านสงบเยือกเย็น ศีรษะโล้น ลักษณะ
บอกว่าเป็นคนแก่ใจดี

“เราอย่าเพิ่งพูดกันในขณะนี้เลยคะ” น้ำเสียงอ่อนโยนน่าับถือ “ฉันจะคุย
กับหนูเป็นคนสุดท้าย คอยก่อนนะคะ”

ท่าทางของผู้ฟังรู้สึกจะผิดหวังเล็กน้อย แต่ก็มีสภาพพอใจผสมอยู่ด้วย
รายที่สามเป็นหญิงวัยกลางคนฐานะร่ำรวย ซึ่งสังเกตได้จากแหวนเพชร
ราคาหลายหมื่นกลบข้อมือ

ยังไม่ทันที่หญิงเจ้าทุกข์จะขอคำแนะนำ ชมพูนุทก็มาถึง หลายคนเหลียวไป
มอง แต่แล้วเมื่อรู้ว่าเป็นใครก็หลีกทางให้ สาวสวยเดินก้มหลังเข้ามานั่งบนแท่น
เดียวกับมารดา รอรบใช้

หญิงรายที่สามขยับเก้าอี้ พลาทว่า “เรื่องของลูกชายดิฉันคะ คุณแม่ มัน
เกรงๆ ไม่ยอมเรียนหนังสือ ไว้ผมยาวปรกต้นคอเสียจะ ชอบมั่วสุมกับนักดนตรี
ชาโดว์ มันว่าบ้านเหมือนคุณอยากหนีไปอยู่ที่อื่น ดิฉันจะทำยังไงดีคะ”

ท่านยิ้มนิด ๆ ยกน้ำชาอุ่นขึ้นจิบกลั้วคอ

“เรื่องนี้เป็นปัญหาของสังคมยุคใหม่ จิตแพทย์หรือท่านผู้รู้จะให้คำตอบได้ดี
กว่าดิฉัน”

“ได้โปรดเถอะคะ พ้นจากคุณแม่ดิฉันไม่เห็นใครอีกแล้ว ขนาดพ่อเด็กที่ดู
เข้มงวดยังเอามันไม่อยู่”

“เด็กวัยรุ่นสมัยนี้อบรมยาก ไ้การเอาแต่บ่นด่าตำหนิติเตียนไม่ได้ผลหรอกคะ
ข้ายังจะทำให้มันด้อมมีทริฐขึ้นอีก ดิฉันก็มีลูกชายเช่นเดียวกับคุณนาย เราแยกกันอยู่
ไม่ได้ว่าจะไระสักคำเดียว เขายังหาว่าที่ดิฉันมาบวชซีเพราะผิดหวังทางเพศ...ต้อง
แสดงออกในรูปวีตการ”

หลายคนยิ้ม บางคนปิดปากหัวเราะ ชมพูนุทเกือบสะดุ้ง โอ! มารดา

ทราบได้อย่างไวว่าชาครค่อนแคะท่าน เออ...ถ้ารายงานแล้วก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ยังไม่ได้เอ่ยอะไรแม้แต่ประโยคเดียว แปลก! รวากับหยิ่งรู้โดยญาณ แต่เมื่อคิดให้ซึ้งอีกที ชมพูนุทก็ได้คำตอบว่า คุณวามัยกับชาครเป็นแม่ลูกกัน แม่ย่อมจะรู้อุปนิสัยใจคอลูก การพูดพาดพิงถึงกระนั้นก็เป็นการคาดคะเนจากเค้ามุลภายในจิตใจ

แล้วเสียงสตรีเจ้าทุกข์ “คะ...ดิฉันยอมรับว่าดิฉันกับพ่อเด็กดูดำเกี้ยวกราดกับมันมาก”

“ถ้ายังงั้น คุณนายควรปรับทัศนคติเสียใหม่ เลิกบ่นติเตียนทั้งหมด พยายามมองความดีของเขา เมื่อพบแล้วจงชมที่จุดนั้น”

“ดิฉันจะไปบอกพ่อเด็กให้ทำตามคำแนะนำของคุณแม่ แต่อ้อ...เราจะทำยังไงกับบรรดาเพื่อนฮิปปีของเขาดีคะ”

“หากว่าพวกเขาไม่ก่อความเดือดร้อนนัก เป็นต้นว่าซ่อมกีตาร์ จัดงานสังสรรค์ ก็ปล่อยเขาเถอะคะ ควรเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เสีย ว่าง ๆ ดิฉันจะตรวจจิตของลูกชายคุณนายว่าจะมีส่วนผสมของบาปบุญแค่ไหน”

“ขอบพระคุณคะ” เจ้าของแหวนเพชรพนมมือทำความเคารพ

คุณวามัยแนะนำรายโน้นรายนี้ พุทธศาสนิกชนหลายท่านสมทบทุนสร้างกุศล เช่น บริจาคเงินร่วมทอดผ้าป่าสร้างวิหารหลวงพ่อ ร่วมกองทุนเด็กกำพร้า ฯลฯ นางชีสาวกของคุณวามัยได้ออกไปอนุโมทนาให้เรียบร้อย

เมื่อเสร็จธุระศิษยานุศิษย์ต่างทยอยกันอำลากลับ จนกระทั่งเหลือรายสุดท้ายซึ่งเจ้าสำนัก ‘นารีรักษาศรัม’ สั่งให้รอ ชมพูนุทรินน้ำชาเติมให้แม่ หญิงสาวผู้นั้นเขยิบเก้าอี้เข้ามานั่งใกล้ ๆ

อุบาสิกาอาวุโสมองฝ่ายตรงข้ามดวงตาอ่อนโยน แสดงถึงเมตตาอันบริสุทธิ์

“เมื่อกี้หนูจะถามอะไรฉันคะ”

เธอขำเสียงดูชมพูนุทและเหลียวไปทางชีผู้นั่งโต๊ะเลขๆ ท่านอ่านความรู้สึกออกจึงเตือน “พูดเถอะคะ หนู ความลับของหนูก็อยู่ในห้องนี้แหละ เราทุกคนไม่มีนิสัยปากโป้ง”

“อ้อ...เรื่องสามีของหนูคะ เขาไปแอบมีเมียน้อย เดือนนึงแล้วคะเขาไม่ยอมกลับบ้าน”

“ขอโทษ สามีอายุเท่าไร”

“สี่สิบคะ”

ท่านนั่งไป คล้ายจะพยายาม ‘อ่าน’ อะไรอยู่ในใจ ลักประเดี้ยวก็ว่า “แล้ว

เมียหลวงเขาละ”

“หนูนี่แหละค่ะ”

“ไม่ใช่” ศีระชะที่โกนเกลี้ยงโคลงซ้ำๆ “ถ้าหนูไม่บอกความจริงก็ป่วยการ อย่าปรึกษาหารือกับฉันเลย”

สาวเฉิดโฉมถึงกับสะดุ้งน้อยๆ โบหน้าซีดเผือด

“เมียหลวงเดิมแยกทางกับสามีค่ะ พี่เรวัตรเลยยกให้หนูเป็นภรรยาเอก”

“มันยังไม่สู้ตรงกับความจริงนัก หนูแย่งแฟนเขามาใช้มัย”

คนปรึกษาเรื่องทุกข์ทำท่าเหมือนจะส่ำลักลมหายใจ “ทำไมคุณแม่ทราบคะ”

“ฉันยังไม่ทราบ เพียงแต่สังหรณ์ใจเท่านั้นเอง” คุณวณามัยกล่าวอย่างสำรวม

“ค่ะ หนูไม่ปฏิเสธ หนูช่วงชิงพี่เรวัตรจากแฟนเก่า บังคับให้เขาเลิกกับเมียมาอยู่กับหนู”

“นั่นสิ นึกแล้วเที่ยว มันกงเกวียนกำเกวียน เราให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นย่อมถึงตัว เรื่องพรรคนั้นฉันคงจะช่วยหนูลำบาก”

“ได้โปรดเถอะค่ะ คุณแม่ ไหนๆ หนูก็บากหน้ามาแล้ว” เธอขยับตัววิงวอน

“แล้วเดี๋ยวนี้เมียหลวงเก่าเขาอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้ที่อยู่ค่ะ แต่เท่าที่ทราบ ฐานะของแกยากจนมาก ต้องเลี้ยงลูกสามีอีกสองคน”

“ทางเดียวที่จะผ่อนคลายเป็นได้ หนูจงซื้อข้าวของและเอาเงินทองไปเยี่ยมเมียหลวง กราบขอขมาลาโทษแก่ซะ”

“แกได้ด่าหนูเบี่ยงไปเท่านั้นแหละ” สาวเจ้าทุกข์ถอนใจเฮือก

“ต้องอดทนเอาสิ ไหนๆ เราก็คิดไปแล้ว พยายามอย่าโกรธ นึกแผ่เมตตาไปให้ ไม่ช้าเมียหลวงเขาก็จะให้อภัย”

“หมายความว่า ถ้าแกให้อภัยแล้วพี่เรวัตรจะกลับคืนมาหาหนูใช่ไหมคะ” เธอเผยยิ้มขมตาปกลมยิบๆ

“ใช่...แต่ต้องแบ่งเป็นสองส่วน สามีเป็นของหนูครึ่งหนึ่ง แต่อีกครึ่งเป็นของเมียดั้งเดิมเขา”

“หนูยอมทุกอย่าง ขอแต่ให้ได้พี่เรวัตรกลับคืน”

“ฉันก็ไม่เป็นปัญหาแล้ว ฉันขออวยพรให้หนูประสบความสำเร็จ”

สตรีที่ผิวทึงไหว่อำลาแม่ชีเจ้าคณะ สักครู่คุณวณามัยกับบุตรสาวก็อยู่ด้วยกันตามลำพัง เกี่ยวกับชาคร ชมพูนุทเล่าแต่เพียงสั้นๆ ว่า

“นุทไปถึงกำลังเหมาะทีเดียวค่ะ นายขายอยู่บ้านคนเดียว นุทบอกเขาตามที่คุณแม่สั่ง เขาก็เชื่อฟัง รับปากว่าจะไม่ออกไปเที่ยวไหนตลอดสามคืน”

“สงสัยนายซาจะรับปากไปอย่างนั้นเอง เด็กวัยรุ่นสมัยนี้ดื้อออก ต้องให้ได้รับบทเรียนเสียบ้างถึงจะเข็ด” ทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่างห้องตึก เห็นด้านปฤษฎางค์ขององค์หลวงพ่อส่งกัจจายณ์พลาถเปลี่ยนเรื่อง

“กลับจากปิ่นงมาอยู่กับแม่ได้สองอาทิตย์แล้ว นุทเบื่อสำนักนางชีของแม่หรือยัง ลูก”

“นุทไม่เคยเบื่อเลยค่ะ คุณแม่” บุตรสาวตอบเสียงอ่อนหวาน “สำนักของเราร่มเย็น สงบ อากาศก็ดี ไม่มีกลิ่นควันดำจากท่อไอเสียรถ แต่...คุณแม่คะ เมื่อปีที่แล้วที่นุทมาพักร้อนจำได้ว่าเรายังไม่ได้สร้างพระเงินองค์นั้น”

อุบาสิกาผู้เคร่งศีลมองตามมือชี่ ในทันทีก็รู้ว่าลูกสาวคนสวยหมายถึงพระสังกัจจายณ์ซึ่งนั่งอยู่บนแท่นใกล้รั้วหน้าวิหาร คล้ายตาแป๊ะร่างยักษ์พุงพลุ้ยเฝ้าดูแลอาณาบริเวณ

“ใช่จ๊ะ แม่เพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่กี่เดือนนี่เอง”

“ทำไมไม่สร้างอย่างอื่นล่ะคะ เป็นต้นว่ายักษ์ถือกระบอง สิงห์คู่ หรือว่าสัญลักษณ์ทางธรรมของชาวพุทธ”

“หลวงพ่อมายู่กับเราเพราะแรงจิตใจของแม่จ๊ะ ลูกอย่าเพิ่งถามว่าแรงจิตใจคืออะไร เค้ายังงงเอะ พระองค์นี้ศักดิ์สิทธิ์มาก อย่าได้อิฐฐานขออะไรจากท่านเป็นอันขาด”

“อ้าว...” ลูกสาวอุทาน ดวงตาคู่งามฉายแววจน “นุทเห็นใครต่อใครมาจุดธูปไหว้ท่านแทบทุกวัน บางวันได้ดอกไม้ธูปเทียนที่บูชาแล้วตั้งตะกร้าบ้อเร่อ”

“สามัญชนทั่วไปขอได้จ๊ะ แต่คนที่มีบุญมาก ๆ ไม่เหมาะหรอก”

“ลูกนี่หรือคะ มีบุญมาก” เธอถามด้วยสำเนียงไม่เชื่อ

ผู้ทรงอุโบสถศีลพยักหน้ารับ “บุคคลอย่างนุท ถ้าอิฐฐานขอหลวงพ่ ท่านจะให้ของที่อาจเป็นพิษเป็นภัย คล้าย ๆ กับมีดสองคมยั้งจันแหละจ๊ะ คมหนึ่งเป็นประโยชน์ แต่อีกคมหนึ่งอาจบาดเอาตัวเราเองถึงตาย”

“โอ! ถ้ายั้งจันนุทไม่กล้าขอหรอกค่ะ” ชมพูนุทบอกเพื่อให้มารดาคลายกังวล เธอเป็นคนขุคใหม่ จะเชื่อในสิ่งที่พิสูจน์ได้เท่านั้น

“เอาเถอะจ๊ะ นุทไปพักผ่อนเสียเถอะ ตอนค่ำแม่มีธุระสำคัญจะปรึกษาลูก” กล่าวจบคุณวณามัยก็ขึ้นชั้นบนของอาศรม หญิงสาวคิดว่ามารดาอาจจะไปนอน

พักผ่อนหรือสวดมนต์ในห้องพระ

ดวงตะวันอ่อนแสง ชมพูนุทเดินเล่นในบริเวณ ‘นารีรักษาธรรม’ อันที่จริงที่ดินสองไร่เศษก็นับว่ากว้างโข แต่เมื่อรวมสิ่งปลูกสร้าง เช่น ตึกอาศรม วิหาร ตลอดจนเรือนอีกหลายหลังก็ทำให้ที่ดินแคบไปถนัด

สตรีสาวทรงงามรู้สึกเหงาชนิด ๆ อ่า...เพียงชั่วเวลาไม่ถึงเดือนเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงแก่ชีวิตของเธอ เริ่มจากเรียนจบวิชาเลขานุการที่คอลเลจในปิ่นัง คนรักซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สถานทูตทรยศรัก เธอจึงกลับมาอยู่สำนักนางชื่กับมารดาที่นครปฐมแห่งนี้

‘เราตัดสินใจไม่ตก ว่าควรจะออกไปทำงานหรืออยู่กับแม่ไปเรื่อย ๆ’ เธอครุ่นคิด สายตาจับบออยู่ที่เด็กกำพร้าสี่ห้าคนที่กำลังวิ่งเล่น

เหตุการณ์ในอดีตแวบขึ้นในสมอง วันที่ซาครไปรับเธอที่สนามบิน น้องชายคนโตกระเซ้าว่า

‘อนาคตใสแจ๋ว...เป็นเลขานุการี่ของคุณแม่’

จะ ‘เป็น’ หรือ ‘ไม่เป็น’ ก็ไม่แปลก ชมพูนุทคิด คนเราย่อมมีสิทธิ์จะทำการที่ตนชอบ

ชมพูนุทก้าวพ้นประตูสำนัก บริเวณใกล้เคียงเป็นตึกแถวหรือมหารั่ม ประกอบด้วยอยู่ซ่อมรถ ร้านค้าย่อย ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ฯลฯ ตามปกติย่านการค้าแห่งนี้จะเหงาหงอย เว้นจากบางวันที่มีรถบัสทัศนาศรมมาจอด

เย็นมากแล้วซักจะหิว...เกี่ยวกับเรื่องอาหารคุณวณามัยเคยบอกเธอว่า

“ที่นี่...เราพวกแม่ชีไม่ทานข้าวเย็นกันหรอกจ๊ะ ถ้าลูกหิวควรออกไปซื้อทานนอกสำนัก ไม่ควรซื้ออาหารเข้ามาในนี้”

“ทำไมล่ะคะ คุณแม่” จำได้ว่าหญิงสาวฉงน

“อาหารที่ลูกซื้อ ก็หมายถึงว่ามันจะต้องปะปนเนื้อสัตว์...ไข่สัตว์ สำนักของเราสะอาดปราศจากมลทิน เราไม่อยากจะข้องแวะกับสัญลักษณ์ของบาป!”

มารดาพูดคมคายเหมือนคนที่ผ่านการศึกษาระดับสูง ชมพูนุทไม่ประหลาดใจเลย เพราะทราบว่าคุณวณามัยเรียนจบคอนแวนต์ อดีตเคยเป็น ‘ครู’ มาแล้ว

เธอเข้าไปนั่งร้านอาหาร หนุ่มเชื้อจีนลูกเจ้าของร้านปราดมาที่โต๊ะทันที ยิ้มกว้างดวงตาดียบยี้เจ้าชู้

“คุณหนูจะทานอะไรอะ” สมศักดิ์ แต่สงวนพงษ์ ภูมือไปมาหลุกหลิก

“มีอะไรบ้างล่ะจ๊ะ สมศักดิ์” เอ่ยเสียงราบเรียบ

“โอ้ย...เยอะเยอะเขี้ยวซะ ข้าวราดไก่ผัดใบกะเพรา ข้าวราดหน้าไก่หน่อไม้ แกงจืดต่าง ๆ ก๋วยเตี๋ยวแห้ง น้ำ สั้งเถอะซะ” หนนี้ลงเสียงเบาลงเกือบเป็นกระซิบ “ผมจะทำให้คุณนุทอรร้อยเป็นพิเศษ”

“ข้าวผัดกึ่งกับแกงจืดผักกาดขาว เอาธรรมดาอะ ไม่ต้องพิเศษ”

สมศักดิ์ยิ้มแหย่เสียงออกไป ชมพูนุทหยิบหนังสือพิมพ์รายวันอ่านฆ่าเวลา ร้านนี้จัดว่าใหญ่ที่สุดในละแวกนี้ ตึกสองคูหา ขายอาหาร น้ำชา กาแฟ และของเบ็ดเตล็ด หนุ่มลูกจิ้นผู้นี้แสดงตัวว่าชอบเธอมานานแล้ว แต่หญิงสาวไม่สนใจ นึกว่าเธอเป็นเพียงเพื่อนบ้านธรรมดาเท่านั้น อีกครู่หนึ่งสมศักดิ์ก็ยกอาหารมาเสิร์ฟ โอบาง ๆ ระบายจากข้าวผัด กลิ่นพริกไทยหอมฉุย

“หมูนี้นั่งที่กรุงเทพฯ เรื่องไหนสนุกอะ” เขาชวนสนทนา

“ฉันไม่ทราบจ๊ะ”

“ขอบดูหนังใหม่อะ คุณนุท” ลองเผยได้แบบนี้ทายได้เลยว่าจะต้องชวนไปดูภาพยนตร์

“เป็นบางครั้งจ๊ะ แล้วแต่โอกาส นะะ! สองคนนั้นเขาจะสั่งของ รีบไปเถอะ” ตัดบทอย่างสุภาพ

เสร็จจากการรับประทานอาหารเย็น ชมพูนุทกลับเข้า ‘นารีรักษาธรรม’ อากาศเริ่มขมุกขมัว ทั้งตึกอาคารและเรือนพักเปิดไฟสว่าง เด็กกำพร้ากลุ่มหนึ่งชมรายการโทรทัศน์ที่ห้องโถง เดินเล่นพักใหญ่ ๆ เธอก็ขึ้นเรือนพัก อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า สวมชุดลาลองสะอาดเอี่ยม

อดนึกถึงประวัติส่วนตัวไม่ได้ คุณนวนามัยมีบุตรสองคนคือเธอกับชาคร ต้องแยกกันอยู่คนละทาง ด้วยเหตุ ‘ความเบื่อโลก’ ของมารดา บางครั้งชมพูนุทเคยรู้สึกเหงา แต่เมื่อเข้ากลุ่มกับเพื่อนฝูงความรู้สึกดังกล่าวก็หมดสิ้นไป เธอไม่สู้ยึดมั่นกับสิ่งใดมากนัก แม้กระทั่งเสียคนรักให้กับหญิงสาวคนอื่น เธอก็ยังระงับใจอยู่ เพื่อนหญิงคนหนึ่งถึงกับเปรยขึ้นว่า ‘นุทนี่แปลกแปลก นายคำคุณเขามิแฟนใหม่ เธอกลับเฉย ๆ ทีแมวที่เลี้ยงตาย เธอเสียใจตั้งอาภิตย์’

เสียงฝีเท้าแผ่วเบา ครั้นแล้วคุณนวนามัยก็ปรากฏร่าง สุขภาพสตรีวัยหกสิบ ร่างกายดูไม่สู้จะแข็งแรงนัก ชมพูนุทนึกออกว่ามารดามีฐานะสำคัญจะพูดด้วย

แม้ชื่อนามัยนั้นบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง ทำทางสงบเสงี่ยมหน้านับถือและน่าเกรง ในวาระเดียวกัน ลูกสาวผู้โสภาทรงตัวลงบนขอบเตียงตำแหน่งเยื้องกัน

“ตามสายตาของนุท แม่แก่่มากไหมจ๊ะ”

“ไม่มากหรอกค่ะ คุณแม่”

“แต่แม่รู้ว่าคงจะมีชีวิตอีกไม่นานนัก เป็นห่วงว่าเมื่อแม่สิ้นบุญแล้วสำนัก ‘นารีรักษาธรรม’ ของเราจะสลายตัวหากได้ผู้ปกครองคนใหม่ที่ดวงไม่แข็งพอที่จะควบคุม”

“ลูกคิดว่าคุณแม่ยังแข็งแรงค่ะ ผู้หญิงวัยห้าสิบบางคนสู้ไม่ได้”

ดูเหมือนท่านจะยิ้มนิดหนึ่ง “อย่าย่อแม่เลยจ๊ะ แม่รู้ตัวดี อายุขัยของคนบางคนอาจจะยืนยาวถึงเก้าสิบ...ถึงร้อย ขึ้นอยู่กับบุญกรรมที่สั่งสมในอดีตภพ แต่สำหรับแม่ วันเวลาสิ้นสุดของแม่ใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว”

เธอนำเหมือนกับว่าเชื่อที่มารดาพูด “แม่ชีสุนทวิทย์ รองหัวหน้าคณะ ก็รับหน้าที่แทนคุณแม่ได้นี้ค่ะ”

“คุณสุนทวิทย์บารมีไม่เปี่ยมพอจ๊ะ แม่มองอยู่คนหนึ่ง และเห็นว่าเหมาะสมที่สุด คือนุทไงล่ะจ๊ะ”

“โอ! คุณแม่...” ชมพูนุทอุทาน ดวงตางามซึ่งเบิกกว้าง

“นุทเป็นผู้หญิงธรรมดาค่ะ ยังไม่ได้บวชชี”

“ต่อไปในอนาคตลูกอาจจะบวชก็ได้นี่จ๊ะ เรื่องพรรคนี้แม่ไม่ชอบบังคับใคร แต่นุทรับอุโบสถศีล เข้าถึงวิปัสสนาเหมือนแม่ นุทจะแลเห็นอีกหลายโลก ซึ่งแต่ละโลกกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่ามนุษย์นับเป็นร้อยเท่าพันทวี”

“ฉันนุทขอยุ่ที่นี้ไปเรื่อย ๆ แบบทัศนศึกษาก่อนจะตัดสินใจ เปลี่ยนแปลง ยังไงก็ขอให้ฉันกับอนาคต”

“ก็ดีจ๊ะ”

ทันใดนั้นก่อนที่สองแม่ลูกจะคุยกันอย่างไร เสียงหนึ่งก็กรีดร้องขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“ว้าย! ช่วยด้วย”

ติดต่อกับเสียงลั่นตึกเบื้องล่าง และเสียงวิ่งสับสนอลหม่าน

“ไป! เราลงไปดูกันเถอะ นุท”

หญิงสาวตื่นตระหนก สาวเท้าตามหลังคุณวณาลัยติด ๆ

ณ ลานคอนกรีตข้างวิหาร เหล่าแม่ชีร่วมสิบคนกับเด็กกำพร้ารายล้อมร่างหนึ่งที่นอนสลบคว่ำหน้าอยู่ ปรากฏว่าเป็นนางพวงทอง แม่ครัวคนใหม่ซึ่ง

เพิ่งทำงานในสำนักนี้ได้สามวัน

คุณวณามัยสั่งให้บรรดาแม่ชีอุ้มนางพวงทองเข้าตึกอาศรม ผ่านการบิณฑบาต
เข็ดหน้าด้วยผ้าห่มาด ไขถ้ำยามดมจ่อจุมูก ครูใหญ่นางพวงทองก็ได้สติ

เธอตัวลั่นเต็มมีอาการหวาดสยอง ชีมีอระริกระริวไปทางรูปหล่อองค์พระ
สังกัจจายณ์

๒

“ตาแป๊ะ! ตาแป๊ะร่างยักษ์คะ...นั่งอยู่บนแท่นโน้น...กวั๊กมือเรียกอิฉัน
หัวเราะเห็นฟันขาว โอโย...กลัวแล้วจ้า”

แม่ชีทุกคนมองตากัน กิริยาอาการสงบเหมือนกับรู้ว่าอะไรเป็นอะไร สตรี
สาวคนเดียวที่หัวนโหนกก็คือชมพูนุท เธอมององค์หลวงพ่อไม่วางตา ชนลุกชู่เป็นระลอก

อุบาสิกาสูงอายุสั่งให้ลูกคณะพาพวกเด็กกลับเรือนพัก ครูใหญ่ก็เหลือเฉพาะ
กลุ่มผู้ใหญ่ ท่านเอ่ยถามนางพวงทองเสียงเคร่งขรึม

“แม่พวง...เธอพูดจาตู่ถูกอะไรหลวงพ่หรือเปล่าจ๊ะ”

“เปล่าค่ะ” เธอปฏิเสธเร็ว แต่หน้าขาวซีดเหมือนกระดาด

“ไม่จริงกระมังจ๊ะ หลวงพ่อใจดีออก ท่านจะไม่หยอกล้อใคร เว้นจากบาง
กรณี”

“จริงก็รับเสียเถอะจ๊ะ คุณแม่ไม่โกรธเธอหรอก” นางชีคนหนึ่งช่วยพูด
หญิงวัยสี่สิบเศษนั่งอึ้ง หายใจสะท้าน อาการหวาดกลัวยังไม่หมดสิ้น ข้าเลือง
ไปทางเบื้องปฤษฎางค์ของพระสังกัจจายณ์

“ตอนกลางวันคะ อิฉันเผลอไป...คุยกับพวกร้านค้าข้างนอกว่ารูปปั้นหลวงพ่
ใหญ่เกะกะ แต่ก็ดีอย่างหนึ่ง เป็นตลกโบไซให้พวกเด็กวิ่งไล่กันรอบๆ”

“นั่นปะไร” คุณวณามัยพิมพ์่า ขณะที่แม่ชีลูกคณะอมยิ้มตามๆ กัน

“เธอไม่ควรตู่ถูกท่าน เอละ...เอาธูปสามดอกไปจุดขอขมาลาโทษซะ ปฏิญาณ
ว่าเธอจะไม่ทำแบบนี้อีก”

นางพวงทองกลัว ไม่กล้าออกไปคนเดียวทั้งที่ไฟแสงจันทร์สว่าง ทุกคนจึง

ต้องตามไปเป็นเพื่อน เธอจุดธูป นั่งคุกเข่าไหว้ทำทางงก ๆ เงิ่น ๆ รวากับอายุสักเจ็ดสิบ
พระสังกัจจายณ์นั่งฟุ้งพลุกบนแท่น หุยาน ไบหน้ากลมอ้ม ท่านยิ้มแก้มยุ้ย
นั่งอยู่เช่นนั้นเหมือนจะขบขันนางพวงทอง

เสร็จจากการขอขมา คุณวณามัยกับชมพูนุทก็ชวนกันกลับห้องพัก ด้านหลัง
ตึกอาศรมเป็นทางเดินคอนกรีต ข้างทางปลูกมะลิซ้อนกับต้นแก้ว

“หลวงพ่อก่อนเข้านั่งจั่งคะ” ลูกสาวเปรยขึ้น

“อย่าจ๊ะ คำว่า ‘เข้านั่ง’ เหมาะสำหรับใช้กับผี หรือพวก ‘เจ้าพ่อ—เจ้าแม่’
ตามศาล” มารดาประท้วง “หลวงพ่อก่อนเป็นพระ เราต้องใช้คำว่า ‘ศักดิ์สิทธิ์’ หรือ
คำอื่นที่มีความหมายในทางเคารพ”

“แต่ท่านก็แสดงปาฏิหาริย์คล้าย ๆ กับ...”

“ผี...” เจ้าคณะ ‘นารักริษาธรรม’ ช่วยต่อให้ “ข้อนั้นนุทรู้ไว้เถอะจ๊ะว่าที่
ท่านสำแดงให้แม่พวงทองเห็นไม่ใช่ตัวจริงของพระสังกัจจายณ์หรอก สิ่งอื่นบนดาด
ต่างหาก”

“ตายละ...นุทงงหมดแล้วคะ”

“เดี๋ยวแม่จะอธิบาย”

ชั่วครู่ สตรีทั้งสองก็ถึงห้องพัก คุณวณามัยนั่งเก้าอี้ตัวเดิมริมหน้าต่าง คุย
ต่อจากเรื่องที่ค้างไว้

“ตามปูชนียสถานหรือวัดอุคารพมิกจะมีพวกเทวดาเฝ้ารักษาอยู่ ส่วนจะ
มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับองค์หรือว่าแห่งนั้น ๆ พระสังกัจจายณ์ที่นี้เหมือนกัน เทวดา
รักษาอยู่หลายองค์เชียวจ๊ะ ท่านพวกนี้แหละที่สำแดงปาฏิหาริย์ให้แม่พวงทองเห็น”

“เรารู้ได้ยังไงคะว่ามีเทวดาเฝ้า”

“เห็นสิจ๊ะ แต่ไม่ใช่ด้วยตาธรรมดา เหมือนเช่นที่เรามองอะไรอยู่เดี๋ยวนี้ ตา
ที่เกิดจากอำนาจฌานจะ พูดง่าย ๆ ก็คือถ้านุทอยากเห็นท่านเหล่านั้น ลูกต้อง
วิปัสสนาบรรลุดังจุตูปปาตญาณ”

“ไอ้โฮ! คงจะลำบากมากนะคะกว่าจะบรรลุดัง”

“คนอื่นอาจจะลำบากมาก แต่ลูก ‘ง่าย’ จ๊ะ เพราะนุทมีบารมีเดิมแต่ปาง
ก่อนสนับสนุนอยู่แล้ว”

“ทำไมคุณแม่ทราบคะ”

ท่านถอนใจน้อย ๆ “พูดไปมันก็เข้าข่ายอุตริมนุสสรธรรม ขณะนี้แม่ยังไม่ตอบ
นุทจ๊ะ เป็นอันว่ารู้ก็แล้วกัน”

ชมพูนุทไม่ประหลาดใจเลย เนื่องจากคุณวณามย์ไม่เคยโอ้อวดว่าสำเร็จขั้น
โน้นขั้นนี้ เมื่อใครถามท่านมักจะเลี่ยงเสมอ แว่วเสียงผู้บั่งเกิดเกล้าเอ่ยต่อไปว่า

“พระพุทธเจ้าก็ดี พระอรหันตสาวกก็ดี ต่างก็สำเร็จพระนิพพานแล้วทั้งสิ้น
ณ ที่นั่นเป็นสวรรค์สูงสุด ก็เลสไต่ ๆ เข้าไม่ถึง ฉะนั้นหากจะมีนายคนโน้นหรือแม่
คนนี่คุยว่านั่งวิปัสสนาอดจิตไปพบพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันตสาวก ลูกจงรู้ไว้
เถอะว่า...โกหก!”

“คะ...นุทจะจำไว้” เธอรับปาก

สนทนากันอีกครู่หนึ่ง มารดาก็เลี้ยงกลับตึกอาศรม เมื่ออยู่ตามลำพัง ชมพูนุ-
ทนี่ก็ถึงนางพวงทองที่เอะอะไวววาย

หลวงพ่อบุญจะเงินองค์นั้นจะต้องศึกดีสิทธิ์จริง

สาวสวยซั๊กเลื่อมใส ตั้งใจว่าสักวันหนึ่งจะอธิษฐานขออะไรจากพระสังกัจจายณ์
แม้ว่าคุณวณามย์จะสั่งห้าม

เรื่อนำเที่ยวลำนันใหญ่โอ้อ่า มีสองชั้น ติดเครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบ
ภายในตกแต่งและประดับประดาหรูหราสวยงาม เรือดังกล่าวนอกจากนำเที่ยวแล้ว
ยังใช้จัดงานรื่นเริงวาระต่าง ๆ กันด้วย

ขณะนี้เป็นเวลาพร้อมแล้ว เรือ ‘โอเรียนเต็ลควีน’ กำลังแล่นช้า ๆ ลอยล่ำ
ไปทางถนนตก ความหรูหราโอโถงของเรือดูไม่ผิดอะไรกับราชินีแห่งลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา
วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของมาริสสา ชลัชชวาล เธอเป็นลูกสาวของนายพล
ชื่อดัง ดั่งนั้นจึงไม่ต้องสงสัยว่าจะไม่ป็นงานฉลองที่ยิ่งใหญ่โอฬาร

“นี่เธอ...รู้ไหมว่าใครเป็นแฟนของมาริสสา” สตรีสาวผู้สวยสดนางหนึ่งซุบซิบ
กับเพื่อนหญิง

“จะไปรู้เอะ เห็นมากมายหลายหน้ากันเหลือเกิน”

“ไหนเธอลองจারেโรลิ โครมั่ง”

“เอาเท่าที่จำได้ก็แล้วกันนะ เชิงชาย ลูกนายพลเหมือนกัน ต่อมาก็สรสิทธิ์
ลูกชายรัฐมนตรี แล้วก็ กัมปนาท ลูกผู้ว่าฯ พัททังค์ มนตรี อ้อ...คนที่ด้อยที่สุดก็
เห็นจะเป็นชาคร พิขานนรชน เพราะพ่อของเขาเป็นแค่รองอธิบดี”

“นั่นนะรีด้อย” อีกเสียงหนึ่งถาม น้ำเสียงประหลาดใจแถมไม่เชื่อ “ฉันเห็น
ชาครอ้ออ้อกับมาริสสาหวานชะดูเหมือนเขาจะเป็นเพื่อนชายที่สนิทสนมที่สุดของเธอใน
ตอนนี้”

“เราไม่พูดกันถึงความสนิทสนมยะ” สาวคนที่สองอธิบาย “เราพูดกันถึงฐานะ
คุณพ่อของชาครเป็นรองอธิบดีกรมเล็ก ๆ แล้วพั้นเพ็กไม่ใช่คนร่ำรวยอะไรนัก นะะ!
ชาครมาแล้วไง”

ชายหนุ่มแหวกฝูงชนตรงมา เขาสวมกางเกงทรงม้อดสีม่วงขอบเอวกว้าง มี
จิบเล็กและขาพับ ส่วนเสื้อ...เป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวดอกโต ๆ ฉูดฉาดรัดรูป ตีเกล็ด
หลังสองตำแหน่งแลดูโก้เหมือนหนุ่มสำอางที่เดินเล่นแถวสยามสแควร์

“เห็นมารีสาไหมครับ” ชาครถามก่อนที่จะถึงกลุ่มสาว ๆ

“อู๊ย! ก็เราไม่ได้เฝ้าเธออยู่นี่คะ” ดรุณีสำอางโฉมนางหนึ่งทิ้งหางตาจับ

“ฉันเห็นเธอเดินไปทางตลาดฟ้าหวั่วเร็วค่ะ” เจ้าของชุดราตรีสีแดงเพลิงตอบ
“แต่...ก็เหมือนดาวล้อมเดือนนะ”

“หมายความว่าอย่างไรครับ”

“คนดังคนโก้ที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มสุภาพบุรุษ” สาวรายที่สามจิบปากยิ้มละไม
“ยังขาดดาวประดับอีกดาวนึง ก็คงจะเป็นคุณชาครละมัง”

ชาครเสียดจากสาวกลุ่มนั้น ระบบเครื่องปรับอากาศไม่สู้จะเย็นนัก คงจะ
เป็นเพราะชั้นล่างคนเปิดหน้าต่างกระจกสูบบุหรี่ กับประตูแดดฟ้าด้านหัวและท้าย
เรือที่ถูกเปิดเข้าเปิดออกบ่อย ๆ

ที่นั่น...ตามปกติมืดสลัว เป็นที่หนุ่มสาวพลอดรักหรือชมวิวิทวทัศน์กลางคืน
บัดนี้...มีแสงแฟลชชวูวาว

ปรากฏว่ามารีสาฮีนโพสต์ทำในแบบต่าง ๆ ให้อ่างภาพกิตติมศักดิ์สองราย
ถ่ายรูป เธอแยมเนียนวางท่าเก๋ไม่มีขัดเขินต่อหน้าหนุ่ม ๆ

“อ้อ...ชาครหรือคะ เมื่อกี้ฉันตามหาแทบแย้ มาถ่ายรูปคู่กันเถอะค่ะ”

ช่างภาพสองคนชะงักราวกับรถยนต์วิ่งถูกเบรกกะทันหัน มีกล้องผมฮิปปี
กระตุกโหล่พรีด

“กล้องของผมมันถ่ายติดเฉพาะสาว ๆ เท่านั้น ขอโทษนะฮะ”

“เพื่อคุณสา ยอมให้ถ่ายคู่นี้” มีกล้องอีกคนว่า “แล้วหนุ่ม ๆ ในเรื่อนั้น
เป็นร้อยสองร้อย มาขอถ่ายคู่กับคุณสาแล้วจะว่ายังไง ถ้าไม่ยอมก็ไม่เสมอภาคนะ
ครับ”

“นั่นสิ” บุรุษหนุ่มที่สามสรุป “เราก็คิดว่าคุณชาครคงไม่ต้องการถ่ายรูปคู่
กับคุณสาให้เกิดการเหลื่อมล้ำนะครับ”

“โอ! จั้นเราไปเถอะค่ะ ชักหิวแล้วสิ เขาตั้งโต๊ะกันเข้าไปหน่อยนะ”

อีกครู่หนึ่ง กลุ่มหนุ่มหน้าสาวสวยก็พ้นจากบริเวณหัวเรือ วงดนตรีเล่นเพลงสากลลับเพลงไทยซั๊กล่อม

ชาคริให้มาริสานั่งรอในมุมสงบ เขารับหน้าที่บริการสาวเจ้าภาพ อาหารที่ตั้งโต๊ะประดับประดาสวยงามน่ากิน งาน ซ่อนล่อม กระจกเข็ดปาก ฯลฯ จัดไว้อีกทางหนึ่ง แยกหรือเข้าคิวกันตักอาหารแบบสุภาพชน ชาคริถือจานหนึ่งชุดต่อท้ายคิวก้าวเขยิบไปเรื่อย ๆ ประเดี๋ยวก็ถึงโต๊ะตักอาหาร เพียงไม่กี่อย่างก็ลั่นจานเสียแล้ว นำไปบริการมาริสาเป็นอันดับแรก จากนั้นก็ถึงคิวของเขา กว่าจะตักเสร็จสรรพก็เสียเวลาหลายนาที เมื่อกลับไปหาเธอดตรงมุมสงบชั้นสอง ชาคริพบว่า มีหนุ่ม ๆ สีหาคนรายล้อมมาริสา

“เขาว่าห่อหมกอร่อยค่ะ แต่ชาคริไม่ได้ตักให้ฉัน” ลูกสาวนายพลเปรยขึ้นกึ่งต่อว่าชายหนุ่ม

“มันลั่นจาน แบ่งจากผมไปก็แล้วกัน ผมเอามาสองกระทง”

พูดแล้วชายหนุ่มก็ตักแบ่งให้เจ้าภาพ

“น้ำแข็งเปล่าใหม่ครับ สา” หนุ่มสวมเสื้อสีชมพูเสนอตัวรับใช้

“ไม่ต้องหรอกค่ะ น้ำส้มของฉันทันยังไม่หมดเลย”

“ประเดี๋ยวคุณสาต้องเดินร่ำกับผมหลาย ๆ เพลงนะครับ”

“ส่วนผมขอเหมาสโลว์ชบครับ” หนุ่มผมยาวเอ่ยขึ้น

มาริสาป้องปากหัวเราะ ปรายตามองเหล่าเพื่อนชายที่รายล้อมเธอ จนถึงชาคริผู้ไม่ได้ทำอะไรเลย

“แหม...ถามกันแซ่ไปหมด ฉันตอบรวม ๆ ก็แล้วกันนะคะ ตกลงเท่าที่โอกาสอำนวยให้และต้องไม่น่าเกลียดในสายตาของคนอื่นด้วย แต่ที่นี้เราจะไม่มีสโลว์ชบค่ะ ฉันสั่งห้ามวงดนตรีเขาไว้แล้ว เพราะเราต้องการความรื่นเริงสนุกสนานอย่างเดียว ไม่ต้องการบรรยากาศแบบโน้ดคลับ”

นายฮิปบี้ผู้เสนอยิ้มเจื่อน แล้วเลยพลอยขวางชาคริ

“ครับ...อะไร ๆ ก็ได้ อย่างมีรายการ ‘ห่อหมก’ ก็แล้วกัน”

“เฮ้ย! ‘ห่อหมก’ ลือหมายความว่ายังไง” เพื่อนสนิทถามแบบช่วยกระตุ้นให้เรื่องรุนแรง

“อ้าวเพิ่งบัญญัติศัพท์ขึ้นเดี๋ยวนี้เอง แปลว่าเบี้ยว” นายฮิปบี้ตอบพลางมองชาคริ ยิ้มแบ่ปาก

“แกอย่าพูดยังงี้না คนอื่นเขาสะเทือนซาง”

“เฮ้ย! ที่นี่เขาสุภาพบุรุษกันทั้งนั้น แต่สุภาพบุรุษยอมมีหลายแบบ บางคนชอบทำดีมาให้ดูหญิง เดินตามหลังอย่างซื่อสัตย์เหมือนลูกหมา”

หนุ่มน้อยสกุลพิชานนรชนรวบข้อมล้อมแกริก ดืมน้ำเย็นกลั้วคอ หลายคนมองเขากับนายฮิปปีส์ลับกันไปมา คาดว่าอีกไม่นานก็คง ‘ลุยถั่ว’ หรือตะลุมบอนไม่รู้ใครเป็นใครแน่

“ไม่เอา่น่า” มาริสาขึ้นขึ้น “ถ้าจะมีเรื่องกันละก็ ขอให้ไปงานอื่นไม่ใช่งานนี้” เสียงห้ามของเธอดูเหมือนจะไม่มีใครฟัง ระบบตามองตากำลังเคร่งเครียดยิ่งขึ้น ในบัดดล หนุ่มใหญ่วัยสามสิบเศษก็เดินย้ายพุงเข้ามา เขาทำงานฝ่ายประชาสัมพันธ์กว้างขวางในวงสังคม หากเอ่ยชื่อจริงของเขาคนจะรู้จักน้อยกว่าสมญานามซึ่งเริ่มจากผู้ใดก็ไม่ทราบเรียกเขาว่า ‘คุณทองหยอด’ อีกหลายคนชอบใจเลยเรียกตาม ภายหลังเจ้าตัวรู้ก็ไม่รังเกียจสมญานามใหม่นี้ ซ้ำยังออกจะภูมิใจในความเป็นคุณทองหยอดเสียด้วย เพราะนิสัยของหนุ่มใหญ่ผู้นี้ตลกโปกฮา ชอบพูด ‘คำผวน’ ที่แปลแล้วกลายเป็น ‘สับดี’ หรือไม่กี่ประเภทคำพูด ‘สองแง่สามง่าม’ เขาเข้าที่ไหนเฮตึงกันที่นั่น

ทุกคนในที่นั้นไหว้เขาเป็นทิวแถว คุณทองหยอดยกมือรับความเคารพ

“คุณอาทานข้าวแล้วหรือคะ” มาริสากลาม

“เรียบร้อยแล้ว อิ่มตื้อเขียว” เขาตบท้องทำตลก “เอ...ไม่ยกมือใครพูดสวัสดิ์”

“โธ่! คุณอา...” หนุ่มรายหนึ่งยิ้มแฉ่ง “พวกเรา ‘สวัสดิ์’ ที่โรคุณอาต่อสร้อยทุกที”

อีกเสียงสนับสนุนขึ้น “เปลอใช้เมื่อไหร่เป็นเสร็จเมื่อนั้น”

หลายคนรวมทั้งผู้ที่นั่งโต๊ะห่างออกไปหัวเราะเกรียว คุณทองหยอดยึดคอกรับราวกับจะชอบใจในความเป็นเอกลักษณ์คคะคำผวน

กล่าวหน้าตาเฉย “อาหารวันนี้ก็ไม่เลวนะ หมูหัน...”

“อู๊ย! คุณอาขา...อย่าต่อท้ายเลยคะ หนูกลัวแล้ว” มาริสาริพนมมือไหว้

เสียงฮาครืนในบัดนั้น คุณทองหยอดยิ้มปูเลี่ยนเมื่อถูกขัดจังหวะ

หนุ่มวัยรุ่นผู้หนึ่งคงจะแค้นกริณิดหน่อย ยืนขึ้นค้อมศีรษะหรู

“เชิญทางนี้ครับ พวกเราขอยกย่องคุณอาให้เป็นที่ท่านสมภาร”

“สมภารไม่เอา อยากเป็นท่านมหา” ครั้นแล้วเจ้าตัวก็เสริมสร้อย ‘ทีเด็ด’ อย่างเหมาะสม

ชาครชนมาริสาเสียงออกจากที่นั่น เขานึกชอบใจคุณทองหยอด หากไม่มี

ตกลงปลัดปลัดจากก็อาจจะเกิดการตะลุมบอนกันใหญ่ เพราะเพื่อสนิทของเขาก็มีอยู่ในเรือลำนี้หลายคนเหมือนกัน

บริเวณพลอร์ถูกเปิดไฟสว่าง วิทยุสองสามคู่ที่ติดกันยึกยักเสียงออกไปหมด เจ้าหน้าที่ของเรือนำเที่ยวยกเค้กวินเกิดมาตั้งบนโต๊ะ

มาริสซาเปิดแชมเปญรินแจก ต่อมาก็จุดเทียนมากเท่าอายุในรอบใหม่ ดับเทียนวงดนตรีเล่นเพลง ‘แฮปปี้ เบิร์ธเดย์ ทูยู’ เกือบทุกคนร้องเพลงนี้ประสานเสียง จากนั้นสตรีสาวเจ้าภาพก็ตัดเค้กวินเกิด

เพื่อนชายหลายคนช่วยรับไปแจกแขกหรือกินกันคนละชิ้นบาง ๆ ด้วยความสุสันต์ทรรษา จบตัดเค้กก็เปิดรายการเดินต่อ

ไฟถูกปิดสลัวตามเดิม วงดนตรีเล่นเพลงเร้าร้อนหรือประเภท ‘เซฟวีซาร์ด’ เดินเข่ากันหนัก หมู่วิทยุบางคนเดินสั้นพราวทั้งตัว ผมปรกต้นคอสะบัด เวลามองดูห่าง ๆ เป็นเงาขยับวาบของศิลปะในยุคคอปอลโล

เจ้าภาพแสนสวยเดินกับชาครบ้างกับเพื่อนชายอื่น ๆ บ้าง สนุกสนานกันสุดเหวี่ยง เดินกันจนพลอร์ที่แคบอยู่แล้วแออัด

งานเลี้ยงสนุกรื่นเรียงตามแต่อัธยาศัย บางกลุ่มใจเหาะ บางกลุ่มเล่นไฟป๊อกและอีกหลายคนชวนคนรักออกไปตากลมที่แดดฟ้าหัวเรือ ชมดาวระยิบระยับ แสงไฟจากบ้านเรือนชายฝั่งตัดกับความมืด เรือสินค้าที่จอดที่ท่าเรือคลองเตยประดับไฟหลากสีสวยงาม เป็นทิวทัศน์ที่จะตรึงในความทรงจำอีกนานเท่านาน

“เอ๊ะ! คุณทองหยอดหายไปไหนคะ” เสียงเปรยขึ้นในความเงียบ

“คิดถึงฉันหรือ รับรองว่าถ้าแกเข้ามาตรงนี้สาว ๆ แดกฮือ” เสียงผู้ชายตอบ

“แต่ก็สนุกนา ขาดคุณทองหยอดเหมือนขาดอะไรที่จำเป็นสักอย่าง”

ขณะที่บางคนกล่าวขวัญถึงนี้ สุภาพบุรุษค่ามวนกำลังเดินยึกยักกลางพลอร์ คู่เดินของเขาเป็นสาวทรงตั๋ยนุ้ย ดูเหมาะสมกันทุกประการไม่ว่าจะเป็นเพียง ‘คู่เดิน’ หรือ ‘เนื้อคู่’ ในชีวิตจริง

“แหม คุณอาขา... พุงของคุณอาชนพุงหนู” สาวตั๋ยนุ้ยประท้วงขึ้นแข่งกับเสียงกริ๊ดร้าวของกีตาร์ไฟฟ้า

“ก็พลอร์มันแน่นนี่นา... หนูก็ พุงอึดต่อพุงอึดมันก็ชนกันยั้งซี่ และรับรองได้เลยว่ามันไม่แตกดังโพละหรือจะ”

สักครู่ใหญ่ วงดนตรีพักการเล่นชั่วคราว ไฟบริเวณนั้นเปิดสว่าง วิทยุทั้งหลายแยกย้ายออกจากพลอร์ บางคนกะปลกกะเปลี้ยแทบจะเดินขาฉีกเอาทีเดียว

คุณทองหยอดปราดเข้าไปที่ไมโครโฟนทันที ประกาศเสียงดังฟังชัด

“เจ้าหน้าที่...เจ้าหน้าที่ประจำเรือโปรดมากวาดพลอร์ด่วน”

เสียงฮาตึงสนั่นหวั่นไหว เหล่าสุภาพสตรีก็หันหน้าเขิน บางรายแก้มปลั่ง เหมือนสีกลีบกุหลาบ ้วยรุ่นนายหนึ่งขยับเข้าไปยืนใกล้ ๆ ดุจลูกคู่

“กวาดอะไรซะ...คุณอา กระดานก็ออกเป็นมันแผลิบ”

“อ้าว...ก็รองเท้าโง่ละ ย่ามาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ ดันกันขี้ฝุ่นอาจจะร่วงอยู่”

เสียงปรบมือก๊วก๊วตามมาเป็นคำรบสอง ใครคนหนึ่งซุบซิบกันว่าต่อให้ ต้อนคุณทองหยอดตลอดคืนเขาก็ไม่จมนม

ชาครกวาดตามองหาสาวน้อยแสนสวย ไม่ทราบว่าย้ายไปไหน เขาคิดว่า เพื่อนหญิงคงจะจุดตัวมาริสไปรวมกลุ่ม ไม่ก็อยู่จุดใดจุดหนึ่ง ลองถามบรรดาสาว ๆ ต่างก็ไม่เห็นเธอทั้งสิ้น ลงไปชั้นล่างของเรือตรวจดูที่ห้องแพนทรีและโต๊ะที่นั่งด้านนอก เจอแต่พวกผู้ชายเป็นส่วนมากจับกลุ่มเล่นไพ่บ้าง ตั้งวงเหล้าบ้าง

ย้อนขึ้นไปตามหาชั้นบน คราวนี้ชั้นบนโดทะเลดูดาฟ้าหัวเรือ อ้อ...ใช่แล้ว ยืนตากลมอยู่ ผมดัดสั้นปลิวไสว กลิ่นน้ำหอมกระจายกรุ่น

“คุณสา...ผมตามหาเสียแทบแย่”

เธอเหลียวมาหัวเราะเห็นฟันขาว ดวงตาเป็นประกายในความสลัว

“ดิฉันไม่ใช่คุณสาหรอกค่ะ”

“ผมขอโทษครับ”

ในทันใด หม่อม้วยรุ่นหุ่นนักมวยก็แยกจากกลุ่ม ปราดเข้ามายืนเคียงเด็กสาว เก๊กหน้าตาขวางอย่างที่แปลเป็นคำพูดได้ว่า ‘เฮ้ย! เดียวละนะวัย อยู่อยู่กับแพน อ้าว’

เขาเสียงออกจากสถานที่นั้น ในเรือเสียงดนตรีฮาร์ตริคเร้าร้อนเป็นเพลง ของคณะซานตานา บริเวณพลอร์ไฟสลัว พวก้วยรุ่นมาทหน้าหลายตาดันกันยึกยัก เห็นเป็นเพียงเงาดำสับสนไม่รู้ใครเป็นใคร

ชาครแหวกคนข้างพลอร์เลี้ยวไปสู่ด้านหลัง ห้องน้ำชายกับหญิงอยู่คนละฟาก หันประตูประจันหน้า ประตูห้องน้ำสตรีปิดสนิท

“อ้อ...สาคงอยู่ข้างโน” เขาบอกแก่ตัวเอง

ทางแคบจะยืนเกาะระออยู่ก็ไม่เหมาะ ชาครผลักกระจกออกไปสู่แดดฟ้า ท้ายเรือ ที่นั่นมีดกว่าตรงหัวเรือเสียอีก ลมเย็นฉิวเห็นเงาของทิวไม้และบ้านเรือนชายฝั่ง ดวงดาวระยิบระยับ บรรยาศโรแมนติกแต่ไม่ยังมีหนุ่มสาวพลอดรักสักคู่

เคว้งคว้างแหงนหน้านิด ๆ สุดอากาศบริสุทธิ์ ชาวครไม่รู้สึกตัวจนนิดเดียว ว่าใครคนหนึ่งแอบข่มขู่อยู่เบื้องเข้ามาทางเบื้องหลัง ยกขวดเบียร์ขึ้นสุดหล้า หวดท้ายทอยเต็มเหนี่ยว

โพละ! บุตรคุณนามัยล้มพาดไปซ้กกระตักและสลบเหมือด

ช่างน่าประหลาดนัก ขณะเดียวกันนี้ที่สำนักนารีรักษาธรรม คุณนามัยรินนำซาอุ่นใส่ถ้วยกระเบื้องเคลือบ เมื่อท่านยกขึ้นจิบมันก็หลุดจากมือตกแตกเพลิง!

อุบาสิกาสูงอายุเพ่งมองเศษกระเบื้อง สายตาว่างเปล่าและสมณะราวกับจะมองทะลุชิ้นส่วนของวัตถุให้กลายเป็นภาพอย่างอื่น แล้วท่านก็แยมริมฝีปาก

“เฮ้อ! มันรันทาที่เกิดเรื่องจนได้”

“อ้อ...นำพวงแกลังด้วยไม่สะอาดหรือคะ” ชมพูนุกถามด้วยความไม่เข้าใจห้องติกอากาศรมเยียบสงบขณะนั้นมีเธอกับมารดาอยู่กันตามลำพัง

“ไม่ใช่จะ แม่หมายถึงเจ้าชาน้องของลูก ป่านนี้คงถูกตีหัวแตกแล้วละมัง”

“คุณแม่ทราบได้ยังไงคะ” ดวงตาคู่งามเบิกกว้าง

“แม่เพียงแต่สังหรณ์ใจจะ”

“แต่คุณแม่สังหรณ์ใจที่ไรถูกเป๊ะทุกที”

“นุกช่วยกวาดเศษกระเบื้องทิ้งลงกระโถนให้ด้วยจะ” คุณนามัยตัดบทพลางหยิบถ้วยลายผักชีใบไหมรินน้ำชาสำหรับตนเอง

หญิงสาวทำงานตามที่แม่ใช้ประเดี๋ยวก็เสร็จ เธอผึ่งผ้าซีริ้วที่ปากประตู แล้วกลับมานั่งห้อยเท้าบนยกพื้นที่ขัดมันสะอาด

“พรงนี้นุกควรไปเยี่ยมเจ้าชานที่บ้าน บอกว่าว่าง ๆ ให้มันแวะมาหาแม่บ้าง”

“คะ”

“กลับไปห้องของเธอได้แล้วจะ อ้อ...ถ้าคินนีนุกยังไม่ว่าง แม่อยากจะให้นุกลองฝึกนั่งทำใจสงบสักสิบนาที”

“นั่งวิปัสสนาแบบที่คุณแม่เคยทำทุกคินนนั้นหรือคะ”

“ก็ทำนองนั้นและจะ แต่ขั้นแรกนี้เพียงแต่นั่งหลับตา นึกพุทโธ...พุทโธ...พุทโธ...ก็พอ แล้วนุกจะรู้ว่าตัวเองมีสมาธิแค่ไหน ถ้านุกยังสนใจคินต่อไปแม่จะแนะนำวิธีวิปัสสนาให้”

ชมพูนุกรับปาก เมื่อลุกขึ้นเดิน อุบาสิกาสูงอายุก็สั่งมาอีกว่าควรล้างหน้า

และสวดมนต์เสียก่อนจิตใจจะได้สงบ

กลางคืนอากาศบริสุทธิ์ นาน ๆ จะได้ยินเสียงรถลึบล้อวิ่งที่ถนนเพชรเกษม เป็นขบวนหรือว่าครั้งละคัน เรือนที่เธอพักอยู่ด้านหลังตึกอาคารเป็นเรือนไม้สองชั้น ใหญ่ ผู้ที่พักอาศัยเป็นสตรีทั้งสิ้น ชมพูนุทอยู่ห้องชั้นบนมีสัดส่วนต่างหาก

แปร่งฟัน ล้างหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนรุ่มร่าม หลิงสาวดับไฟมีด สวดมนต์ แล้วลองนั่งขัดสมาธิบนเตียง หลับตา มีอวางซ้อนกันบนตัก

‘พุทโธ ๆ ๆ...’ เธอพิมพ์ำในใจ

รู้สึกคันยิบยับคล้ายจะมีตัวไรไต่ผิวหนัง หูแว่วเสียงแมลงกลางคืนกรีดปีก ร้องแซ่ซู่ จิตใจหวั่นไหวคอยนึกเรื่องโน้นบ้างเรื่องนี้บ้าง ลูกสาวคุณวานามัย พยายามดึงความคิดกลับด้วยคำว่า ‘พุทโธ’ ความเป็นปลุขุขทำให้ควบคุม ‘จิต’ ไม่ อยู่ มโนภาพแห่งความหลังชัดเจน

สถานที่นั้นสวยงามราวกับอุทยานเนรมิต นั่นคือ ภูพิงค์ ที่ประทับของ ลันเกล้าฯ สูงสง่าตั้งอยู่เหนือดอยสุเทพ ดินแดนเชียงใหม่ วันนี้เป็นวันหยุดราชการ เจ้าหน้าที่ของภูพิงค์เปิดให้ประชาชนเข้าชม นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้ว ซึ่งชมพูนุท ไปในรายการทัวร์กับคนรัก

คำคุณจูมือเธอเดินช้าบ้างขวนวิ้งเหวอะ ๆ บ้าง ไม้ดอกหลากสีนานาชนิด งามสะพรั่ง กล่าวกันว่าเป็นอุทยานดอกไม้ที่สวยงามที่สุดในเมืองไทย ราชดำเนินปลูก เรียงราย สภาพพื้นที่บางแห่งลาดต่ำประกอบด้วยบันไดหิน สระน้ำจำลอง ฝูง ปลาแหวกว่าย

‘ผมอยากถ่ายรูปพูนุท จะได้เปรียบเทียบกับว่าระหว่างนุทกับดอกไม้แบบไหนจะ งามกว่ากัน’ คำคุณกระซิบเสียงโรแมนติก

‘ไม่ได้หรอกค่ะ ที่นี่เขาห้ามถ่ายภาพ โน่นเห็นมั๊ย เจ้าหน้าที่เฝ้าอยู่เป็นระยะ ๆ’

‘น่าเสียดาย’ เขาบ่น ‘ดอกสีเหลืองโน่น นุทรู้ไหมว่าต้นอะไร’

ชมพูนุทมองตามมือชี้ ต้นคล้าย ๆ ซ่อนกลิ่น แต่ใบเล็กเรียกว่า ดอก เหลืองเข้มค่อนข้างไปทางแสด เมื่อเธอหันหน้าว่าไม่ทราบ คนรักก็ตอบว่า

‘นั่นแหละดอกไม้จีนที่เราผสมในแกงจืดวุ้นเส้น ผัดกินสด ๆ ก็อร่อยสะเด็ดขาด’

‘มันสวยเสียจนอยากจะเอาพันธุ์ไปปลูกที่กรุงเทพฯ’ เธอปรารภ

‘ไม่ขึ้นหรอก มันเป็นพันธุ์ไม้ของเมืองหนาว และชอบอยู่บนที่สูง ต้นไม้บาง ชนิดของภูพิงค์ อย่ว่าแต่กรุงเทพฯ เลย แม้แต่เอาไปปลูกที่เชียงใหม่ข้างล่างก็ไม่ขึ้น’

เดินคุยกันสนุกสดชื่น ฝูงผีเสื้อหลายสีบินว่อน กิ่งก่าสีฟ้าสดวิ่งเฟ้นพ่าน

มองดูน่าจะเป็นสัตว์ประหลาดมากกว่ากิ้งก่า ประเดี้ยวขนโหล่กันเบาๆ ประเดี้ยว เขาตึงเธอให้มาเดินทางซ้าย ชมพูนุทผลักคนรักเซไปข้าง แฉมกำปั้นค่อยๆ อีกสอง ดับ แล้วเขาก็ตึงเธอกลับให้มาเดินทางขวา หยอกล้อกระเช้า หัวเราะ สุขใจหรือ จะเทียม

คำอนุญาตให้คำมั่นสัญญาซึ่งยังจำได้จนบัดนี้

‘ความรักที่ผมมีต่อคุณนุทจะยั่งยืนเท่ากับกาลเวลา แม้ผมจะตายแล้ว ความรักของผมก็จะลอยวนเวียนอยู่ในโลก...เรียกหาแต่คุณนุทคนเดียว’

หญิงสาวตื่นจากภวังค์ เปิดไฟที่หัวเตียงนอน ลุกมายืนที่หน้าต่างลวด ยิ้ม ขึ้นๆ ให้ความคิดคำนึงของตน

เพียงแต่พบสาวร่างอวบใจง่าย คำพูดก็ลืมหือเสียสนิท เปลี่ยนแปลงลีลา ได้รวดเร็วเหมือนคลื่นในท้องทะเล

ขณะนั้นเขียบวังเวงจนรู้สึกเหงา ในฉับพลันก็เกิดความคิดอย่างหนึ่ง ชมพูนุทหยิบรูปสามดอกกับไม้ขีด เปิดประตูลงจากเรือน ครู่เดียวก็ไปปรากฏตัวหน้า องค์รูปหล่อพระสังกัจจายณ์ ท่านนั่งอยู่บนแท่น ศีรษะสูงกว่ากำแพงรั้ว เกือบเท่า หลังคาวิหารด้านขวามือของเธอ ร่างอ้วนพุงพลุ้ย พระพักตร์กลมอูม หูยาน ยิ้ม แป้น ดวงตาที่อ่อนโยนและใจดีนั้นคล้ายจะเพ่งมองมาที่เธอ

ชมพูนุทจุดธูปด้วยความยากลำบาก เพราะลมแรงพัดไม้ขีดดับ แต่พยายาม จนกระทั่งสำเร็จ นั่งพนมมือคุกเข่าสวดมนต์ อาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยแล้ว ระลึกถึงองค์ท่าน

“หลวงพ่ोज้าขา ดิฉันเหงาเหลือเกินเจ้าคะ อยากได้เพื่อนชายที่ถูกใจสักคน โปรดส่งเขามาพบดิฉันเร็วๆ หน่อย”

‘เออ...ตกลงวะ’ มิใช่เสียงตอบ ทว่า...เป็นเสียงที่แว่วขึ้นในจิตสำนึก

สาวสวยเกือบสะดุ้ง คิดว่าคงเป็นอุปาทานของตนเอง เธอปักธูปในกระถาง ทวาย ก้มลงกราบสามครั้ง ลุกขึ้นยืนปิดฝืนที่หัวเข้า ครั้นแล้วก็แหงนมองดูพระ พักตร์อูมแก้มยู่ยงของหลวงพ่อ

มารดาเคยกำชับไม่ให้อธิษฐานขออะไรจากพระสังกัจจายณ์ บัดนี้เธอก็ขอแล้ว อยากรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ในบัดดล

“ฮิ ฮิ สวัสดิ์คะร้าย คุณนุท”

ชมพูนุทสะดุ้งโหยง เหลียวมองไปรอบๆ ตัว ว่างเปล่า...มีแต่เธอยืนอยู่คนเดียวบนลานคอนกรีต ขนลุกชูเมื่อคิดถึงเรื่องผีๆ สางๆ

‘ตายแล้ว! ถ้าท่านส่งมาให้ชนิดที่เรามองไม่เห็น...ก็ต้องไม่ใช่คน’ ขมพูนท
ร้องตะโกนในอก พลางเปล่งเสียงออกไปว่า

“ใคร...ใครเรียกนะ”

“ผมเองค่ะ”

คราวนี้จับได้ว่าเสียงมาจากนอกกำแพงรั้ว เธอรวบรวมความกล้า

“ผมนะใคร ปรากฏตัวหน่อยสิ”

“ปีนขึ้นไปยืนบนกำแพงสิคะ”

“เอาสิ ฉันจะได้เห็นชัด ๆ” เธอประขด หนาวชู่ขนลุกเกรียว

๓

เสียงหัวเราะสองเสียงเหมือนแกล้งทำ ต่อมาก็เป็นเสียงหัว

“อย่าเลย...ปีนลำบาก เดี่ยวตกลงมาแข่งขาหัก ผมไปยืนที่ประตูรั้วดีกว่า”

“ตามใจ”

ประตูของสำนัก ‘นาริรักษาธรรม’ เป็นเหล็กโปร่ง ผู้อยู่ด้านในและด้านนอก
สามารถมองแลเห็นกันถนัด

สตรีสาวผู้โสภโสภาไล่อก และแล้วความขุ่นเคืองก็ตามมาทันควัน

ท่ามกลางไฟแสงจันทร์ของถนน หนุ่มร่างสันทัดยืนกอดดอกยี่มแฝง เขาคือ
คนที่ชอบแตะเล็มเธอบ่อย ๆ สมศักดิ์

“มาเรียกดิ๊ก ๆ เล่นเอาฉันตกใจแน่ะ”

“ขอโทษค่ะ...ไม่เจตนาเลย ผมเพิ่งกลับจากดูหนังในเมือง พอดีแลเห็นคุณ
นุกจุตธูป”

“บุญนะ ถ้าใกล้ ๆ มือฉันมีก้อนหิน คุณก็คงหัวแตกแล้ว”

เขาทำคอย่นหน้ายู่เหมือนตัวตลก “ผมล้อเล่นเท่านั้นเองแหละค่ะ ใครจะ
แกล้งคุณนุก เราเปิดประตูคุยกันดีไหมคะ”

“คุณก็เห็นอยู่แล้วว่ามันล่่ามกุกญแจดอกเบ้อเร่อ และคุยกันตอนนี้ไม่เหมาะะหรอก
ฉันเป็นผู้หญิง...น่าเกลียด เอาไว้โอกาสหน้าเถอะจ๊ะ...ขอตัวนะ”

กล่าวจบบทก็เลี้ยงเข้าข้างใน สมศักดิ์ได้แต่มองตามหลังไปร้องงาม ดูเถาะ ขนาด อยู่ในชุดรุ่มร่ามก็ยิ่งสะสวยชวนพิศ หม่อมลูกจันทรงกลม ๆ แล้ง ๆ ว่าสักวันหนึ่งเธอ คงรับไม่ตรีจากเขา

ห้องนอนไฟสว่าง สิ่งที่แลเห็นชัดก็คือดอกกุหลาบตูมสีแดงเข้มที่ปักในแจกันเล็ก ชมพูนุทหย่อนตัวลงนั่งบนเตียง อดนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาสด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้

“เอ...หรือหลวงพ่อก็จะส่งสมศักดิ์มาเป็นเพื่อนเรา” เธอพิมพ์กับความว่างเปล่า “โอ๊ย! เป็นไปไม่ได้แน่นอน” นึกตอบเองเสร็จ “หลวงพ่อย่อมรู้ว่าสมศักดิ์ไม่ ถูกเทศ์กับเรา” ป่วยการคิด ชมพูนุทปิดปากหาวหวอด ดับไฟ ล้มตัวนอน

แว่วเสียงจิ้งหรีดกรีดปีกร้อง แมงดานาตัวเชื่องบินมาเกาะหน้าต่างลวด หญิงสาวใช้ความคิดเพลิน ๆ ประเดี้ยวองค์พระสังกัจจายณ์ก็เด่นในห้วงนึก

พอเคลิ้มม่อยหลับก็ฝัน เธอฝันว่าเป็นกลางวัน นั่งอยู่ในห้อง จู่ ๆ ใครคน หนึ่งก็ผลึกประตูเข้ามา เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่า ยิ้มที่มุมปาก ค้อมศีรษะชะงู

“หลวงพ่охонผมมาเป็นเพื่อน คุณนุทไม่รังเกียจผมใช่ไหมครับ”

“เฮ้อ...แต่ทว่าที่นี่เป็นห้องส่วนตัวของดิฉัน โปรดลงไปรอที่ตึกอาศรมนะคะ ที่นั่นเป็นห้องรับแขก”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมคุยกับคุณสักครู่ก็จะกลับ รับรองว่าจะไม่ให้คนอื่น เห็นเด็ดขาด”

“แน่...ขอร้องดี ๆ ไม่เชื่อ” ชมพูนุทชักโมโห “ดิฉันเป็นผู้หญิง คุณควรให้ เกียรติสุภาพสตรีบ้าง”

“บ่ดีโธ่! ผมไม่ปล้ำคุณหรอกน้า กลางวันแสด ๆ คุณนุทควรให้เกียรติ สุภาพบุรุษบ้างสิครับ รู้ไหมว่าอุตสาห์เดินทางมาไกลแสนไกล นี่ดีแต่ว่าเป็นคุณ นุท...เป็นผู้หญิงอื่นจ้างผมก็ไม่มา”

สาวสวยขำเลื่องค้อน “ยังจะเอาบุญเอาคุณอีก อู๊ย! ไกลมาก ลักแค่อเมริกา ได้ไหมคะ”

“แค่นั้นยังน้อย” ชายหนุ่มระบายยิ้มกว้าง แววตาอ่อนโยนและขี้เล่น

“เฮ้อ...ฉันก็ชั่วโลกเหนือเป็นไง”

อาคันตุกะรูปงามกอดอก แหงนมองเพดาน วางมาดเก๋ไกรวากับพระเอก

“เอาเป็นว่า ‘ชั่วโลกเหนือ’ ก็ได้ ชินผลอบอกเป็น ‘ปีแสง’ เดี่ยวคุณจะทำใจ”

“ไม่แปลกคะ...ดิฉันเคยฟังเรื่องโกหกบ่อย ๆ รู้สึกชินหู”

“นั่นสิ...โกหกเป็นสมบัติของมนุษย์”

เขานั่งยิ้มหนึ่งอยู่เช่นนั้นเหมือนจะเยาะเย้ยเธอ

“คุณนี่ยวนชะมัด”

“พูดจริงก็หาว่ายวน”

หนุ่มผู้บุกรุกเดินวนไปเวียนมา คล้ายจะสำรวจอาณาบริเวณ อึดใจเดียวก็เปลี่ยนเรื่อง

“แม่ชีวนามัยมีบุญนะ ไม่จั้นคงสร้างสำนัก ‘นารีรักษาธรรม’ ไม่สำเร็จ เมื่อแรกที่ก่อสร้างมีอุปสรรคครบถ้วนท่านมากทีเดียว”

“ความรู้รอบตัวของคุณไม่เลวนี่คะ”

“ผมยังรู้ต่อไปว่า แม่ชีวนามัยเคยทำบุญต่ออายุตัวเองครั้งหนึ่ง ถ้าไม่ต่ออายุปานนี้ก็สิ้นไปนานแล้ว”

“เอ๊ะ! ดิฉันไม่ยกทราบ”

“ก็คุณไม่สนใจจะทราบได้ยังไง เอาละ...รบกวนเวลาของคุณนุ่มากแล้ว ผมเห็นจะกลับเสียที ในโอกาสแรกที่เรารู้จักกัน ผมขอมอบสิ่งนี้ให้คุณที่เป็นระลึก” พลังหยิบดอกกุหลาบตูมจากแจกันส่งให้

หญิงสาวยกโหล่นิดหนึ่ง “ฮือเท่อ! มันก็ไอ้กุหลาบในแจกันของดิฉัน”

“รับไว้เถอะน่า”

ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด ชมพูนุ่รับดอกไม้สดจากมือของชายหนุ่ม ในบัดดลความรู้สึกก็เลื่อนวูบ เธอตกใจตื่น...

ในห้องมืดตื้อ แต่ทว่ามีอะไรบางอย่างหนึ่งอยู่ในมือ เธอรีบเปิดไฟหวัเตียง คุณพระช่วย! เธอถือกุหลาบตูมกำแน่น เหลือบมองโต๊ะเขียนหนังสือใกล้หน้าต่าง แจกันกระเบื้องใบจิวตั้งอยู่ที่เดิม แต่ไม่มีดอกกุหลาบปักแล้ว ประหลาดที่สุด มันจะเป็นไปได้เชียวหรือ เธอละเมอลุกไปหยิบจากโต๊ะ จะว่าไม่ใช่ละเมอก็แล้วมันปาฏิหาริย์มาอยู่ในมือได้อย่างไรเล่า ชมพูนุ่ยกขึ้นดม หอมอ่อน ๆ สดชื่น อดไม่ได้ที่ระลึกถึงความฝัน ยังจำสุภาพบุรุษรูปหล่อได้ติดตา ทุกอย่างแจ่มชัดราวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ

ปักดอกกุหลาบตามเดิม และล้มตัวลงนอน นึกถึงเหตุการณ์ปะติดปะต่อกัน

“หรือว่าหลวงพ่อกำลังส่งเพื่อนใจมาให้เราตามที่อธิษฐาน” ใจหนึ่งคิด ‘ไม่ใช่...มันไม่รวดเร็วถึงยั้งงั้นหรอก’ อึกใจตอบ

‘ท่านจะศักดิ์สิทธิ์จริงหรือเปล่า เรายังไม่ได้พิสูจน์กับตัวเอง...ถ้าหลวงพ่ოს่งมาเฉพาะแต่ในความฝันก็พิลึกละ’

ตริกตรองหาสาเหตุอยู่นาน ในที่สุดหญิงสาวก็สรุปว่าคงคิดถึงพระสังข์จักษุ
จายณ์มากเกินไปนั่นเอง จึงเก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะจนกระทั่งละเมอไปถึงดอก
กุหลาบ

วันรุ่งขึ้น ชมพูนุทไปเยี่ยมน้องชายที่กรุงเทพฯ บิดายังไม่กลับจาก
ทำงาน ส่วนแม่เลี้ยงผู้เป็นน้าสาวออกไปซื้อบั้งที่ศูนย์การค้า จึงเป็นโอกาสให้เธอ
อยู่กับชาครตามลำพัง

นิลิตหนุ่มนั่งเอนหลังบนเก้าอี้ยางไनोंนซึ่งตั้งที่สนามได้รับเงาร่มจากตัวตึก
ที่ท้ายทอยของเขาติดผ้าก๊อชหนาเตอะ ผมบริเวณแปลกที่พลอยถูกโกนออกด้วย

“โดนเข้าก็เข็มล่ะ พ่อคนเก่ง” พี่สาวถามเสียงราบเรียบ

“เย็บเจ็ดเข็มเท่านั้นเอง” ชาครยิ้มทะแม่ง

“ที่ถูกควรจะเย็บสักสิบเจ็ดเข็มหรือไง”

“โอ้...ผมก็ลูกไม้ชั้นสิครับ พี่นุทก็” คนเจ็บหัวเราะให้เป็นเรื่องตลก

“เรื่องมันไปยังไงมายังไง ไหนลองเล่าสิ”

หนุ่มรูปหล่อค่อย ๆ ขยับตัวนั่งตรงอย่างลำบาก เล่าเหตุการณ์โดยย่อ และ
สรุปตอนท้ายว่า “ผมยังไม่รู้จนเดี๋ยวนี้ว่าใครเป็นคนตี เพื่อน ๆ พาผมส่งคลินิก เรา
ไม่กล้าส่งโรงพยาบาลกลัวจะเป็นข่าว เสียชื่อ”

“นับว่ายังเคราะห์ดีอยู่นะ มันยังไม่โยนซาลงไปให้กลายเป็นศพในแม่น้ำ”

“ถ้าผมกลายเป็นศพแล้วพี่นุทจะได้ค่อนข้างอดใครล่ะ”

พี่สาวทำท่าเหมือนจะค้อน “คุณแม่ให้ฉันมาดูแลเหตุการณ์จะ...เห็นมั๊ย ท่าน
สั่งให้มาเตือนแล้วไม่เชื่อ หัวแตกจนได้”

“ก็มันดวงถึงคราวนี้นะ...พี่นุท” เขาหัวเราะแยกเขี้ยว แต่แล้วก็ต้องหันหน้า
ยกมือแตะท้ายทอยที่เสียวแปลบ

“ขาละทำตลกซะเรื่อย ต่อไปนี้แจะเชื่อคำพูดของคุณแม่หรือยัง”

“พี่นุทอยากฟังความเห็นที่ตรงกับจิตใจผมมั๊ย”

“ก็พูดไปสิ”

ชาครสุดลมหายใจลิก สีหน้าเคร่งขรึ้นมานิดหน่อย “ที่คุณแม่ทำนายทายทัก
ได้ตรงเผงนะ ฟลุค!”

“ฟลุคยังงัย”

“ตามปกติพวกเด็กวัยรุ่น...ก็มักจะชอบตริ้นพันแทงกันอยู่แล้ว ยิ่งจัดงาน

รีนเรียงระหว่างพวกเดียวกันก็ตายได้เลยว่่าลีห่าลืบเปอร์เซ็นต์จะต้องได้เรื่องได้เลือด
คุณแม่ห้ามมาอย่างกว้าง ๆ แต่บังเอิญมันก็เข้าล็อกพอดี”

“ตายละ! ทำไมแกพูดขุ่ย ๆ แบบนี้” พี่สาวขมวดคิ้ว

“แสดงข้อเท็จจริงก็หว่าขุ่ย พี่นุ่จะให้ผมเชื่อหรือว่าคุณแม่เป็นผู้วิเศษ”

“แกไม่เคยได้สังเกตการณ์ที่สำนั ก เลยไม่รู้ว่่าเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นเยอะ
นี่ฉันคิดเอาเองนะ ฉันว่่าคุณแม่มีอำนาจจิตสูง ว่่าง ๆ แกลองไปเยี่ยมทำนบั้งลิ”

“ใช่สิ...อดีตคุณแม่เป็นครู เคยเรียนตรรกวิทยามาแล้ว จับจุดอ่อนคนบาง
คนได้”

“ซากำลังจะพูดต่อใช่ไหมว่่า คนโง่ยอมเป็นเหยื่อของคนฉลาด คุณแม่ตั้ง
สำนักลอกหลวงชาวบ้าน”

น้องชายยิ้มแห้ง ๆ “พี่นุ่มีน้ำโหแล้วสิ ถ้าผมมีโอกาสได้ไปสังเกตการณ์บ่อย ๆ
ความรู็สึกขัดแย้งก็อาจหมดไป”

ลูกสาวคุณนวนามัยพึมพำว่่า “ขวาง”

ก่อนที่สองพี่น้องจะสนทนาว่่างไรกันต่อ รถเก็องอเมริกันสีเข็วมะกอกก็
แล่นมาจอดหน้าประตูรั้ว เสียงกตแตรกั้ววาน

คนสวนวิ่งไปเปิดประตูเหล็ก คนเจ็บชะเง้อคอ แววดากระตือรือร้น

“คุณสำนะ...คุณสำมาเยี่ยมผม”

ขมพูนุ่ทลิกคิ้วฉงน ฉะนั้นเด็กหนุ่มจึงอธิบายเพิ่มเติมว่่า

“คุณมาริสำ ชลชั้ววาล วิ.โ.พี. ของผม”

“อ้อ...คนที่จัดงานวันเกิดบนเรือทศนาจรนั้นเอง” ขมพูนุ่ทเอ่ยเสียงราบเรียบ
จนน้องชายเดาไม่ออกว่่าประชดหรือเปล่า

เก็งคัันทรูจอดหน้าตึก เด็กสาวแสนสวยกั้วลงมาจากที่นั่งตอนหลัง เธอ
สวมกางเกงสีโพลสด เสื้อสีดำแขนพองรัดรูป ริมฝีปากแดงชัดรับกับขอบตาที่
ระบាយอายแซโดว์เข็ว

หนุ่มน้อยสกุล ‘พิขานนรชน’ ลืมเส็ยสนิทว่่าตนเป็นคนเจ็บ รีบลูก
พรวดพราวตออกไปต้อนรับ ยิ้มกั้วแบบที่เรียกว่่าเห็นพันสามลืบสองชั

“ผมกำลังคิดถึงสำอยู่ที่เดียว”

“ใครนะ” เด็กสาวปรายสายตาไปทางสาวสวยที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว

“พี่สาวของผมเอง” เขาพูดเส็ยงซุบซิบ

อีกประเด็ยว สองหนุ่มสาวก็เดินถึงสวนหย่อมอันร่มรื่น มาริสำได้รับการ

แนะนำให้รู้จักชมพูนุท เธอยกมือไหว้ระดับไหล่ กิริยาอาการแสดงว่าถือตัว

การสนทนาระหว่างสองสาวกร่อยเต็มที พิษานนรชนผู้รู้ตัวว่าไม่เหมาะที่จะอยู่เป็นก้างขวางคอจึงอำลากลับ มาริสาลึกคิ้วโก่ง ขนตาปลอมยาวงอนเรียงเส้น

“เอ๊ะ! คุณที่จอดรถไว้ที่ไหนคะ”

อันที่จริงไม่น่าถาม เพราะเธอก็เห็นแล้วว่าโรงรถว่างเปล่า หญิงสาวยิ้มอ่อน ๆ ที่ริมปาก ตอบเสียงปกติ

“ฉันไม่มีรถเก๋งขับหรอกค่ะ ขึ้นรถเมล์เป็นประจำ บางครั้งบางคราวก็แท็กซี่”

“ที่นุทไม่คิดซื้อรถเองละครับ จริง ๆ คุณพ่อก็จะออกเงินให้” เขาช่วยแก้

“นั่งรถของสามีดีกว่าค่ะ สามีจะให้นายชาญไปส่งตรงปากทาง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันเดินประเดี้ยวก็ถึง”

ชมพูนุทปฏิเสธอย่างนุ่มนวล ครู่หนึ่งก็พ้นจากประตูรั้วของบ้าน ‘สุขสันต์’

ยังตอบตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่าชอบหรือไม่ชอบเพื่อนสาวคนพิเศษ
ของลูกชายคนนี้ เมื่อฟังเรื่องราวจากลูกสาวจบ คุณวณามัยก็ปรารภขึ้นว่า

“หนูมาริสานี้คงจะสวยนะจ๊ะ”

“ไม่สวยเท่าไรหรอกค่ะ อาศัยที่สูงโปร่ง แต่งตัวเก่ง”

“เจ้าชาก็คงไม่ศรัทธาแม่ตามเคยสิใช่มี๊”

สาวสวยเอ่ยเสียงตะกุกตะกัก “เขาว่าถ้าไม่ออกงานสังคมตอนกลางคืนหัวก็คงไม่แตก”

“อย่าปลอบใจแม่เลยจ๊ะ” อุบาสิกาสูงอายุยิ้มละไม “แม่คิดว่าเจ้าชาคงไม่พูดยังงั้น”

สะดุดความรู้สึกกึก มารดาทราบได้อย่างไรว่าเธอโกหก หรือจะเดาจากเสียงที่ตะกุกของเธอ แสร้งเสียงว่า

“เขาเป็นคนดี นุทต้องปรับความเข้าใจนานโซซาถึงได้คล้อยตาม”

“แม่อยากพบหนูมาริสา จะได้ตรวจดูว่าเป็นเนื้อคู่กับชาหรือเปล่า” ทำนวกเข้าเรื่องเดิมหลังจากนั่งไปอีดีใจหนึ่ง

“คุณแม่จะตรวจด้วยวิธีไหนคะ”

คุณวณามัยทอดสายตาไปวิหารริมกำแพงรั้ว เมื่อเหลียวกลับมาก็ถอนใจน้อย ๆ

“มันเป็นเรื่องของจิต ยุ่งยากซับซ้อน ถึงแม่จะอธิบายลูกก็ยังไม่เข้าใจ”

“ได้โปรดอธิบายเถอะค่ะ แม่อาจจะไม่ค่อยเข้าใจในขณะนี้ มันก็จะได้เป็น

บันไดขั้นต้นให้พุทธะอุปฐะไปรุ่งในวันหลัง”

“เอาง่าย ๆ ก่อนก็แล้วกัน ตีต่างว่านุทเปิดวิทยุเครื่องหนึ่งแล้วมันดังขึ้นมา นุทแลเห็นกระแสคลื่นวิทยุมี๊ยะ ว่ามันมากันได้ยังไง”

“ไม่เห็นค่ะ”

“นั่นนะสิ ความคิดของคนเราฝึกจิตจนมีอำนาจแรงกล้า เราก็มเหมือนเครื่อง รับวิทยุนั่นแหละ ใครกล่าวขวัญถึง พูดถึง...เราสามารถรับได้”

“ฝึกจิตอย่างที่คุณแม่ั่งวิปัสสนาตอนกลางคืนใช่ไหมคะ”

“ใช่จะ...ยิ่งกว่านั้นแม้อย่างอดจิตไปท่องเที่ยว ได้พบท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไป แล้ว หรือที่เราเรียกกันอย่างกว้าง ๆ ว่า โอปปาติกะ”

“แล้วคุณแม่จะได้อะไรจากโอปปาติกะเหล่านั้นคะ”

“ได้สิจ๊ะ...บางท่านนะเป็นชั้นพรหมทีเดียว และสำเร็จ ‘บุพเพนิวาสานุสติญาณ’ สามารถระลึกชาติได้ อย่างแม่อยากรู้ว่าหนูมารีสาเป็นเนื้อคู่กับเจ้าชา...ใช่หรือไม่ แม่ก็เรียนถามท่าน”

“เกี่ยวกับกำหนดเวลาตาย พระพรหมท่านทราบไหมคะ” ลูกสาวรู้สึกสนุก เหมือนฟังนิทานชั้นดี

“ทราบจะ...แต่เรื่องความตายบางที่เรารู้ได้ด้วยตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเรียนถาม อย่างเมื่อไม่นานมานี้แม่ก็ทำบุญต่ออายุคนหนึ่งแล้ว”

ดวงตาคู้งามเบิกกว้าง ชมพูนุทขนลุกชูเมื่อนึกถึงความฝันเมื่อคืน แปลกมาก...บังเอิญมันคล้องจองกันได้ ขยับปากแต่ยังไม่ทันถาม สตรีผู้ทรงศีลหลับตา ทำที่คล้ายจะ ‘เงี้ยว’ สดับฟังอะไรสักอย่าง อัดใจเดียวก็ลืมขึ้น

“เหตุการณ์พิลึก...สักครู่ บุคคลคณะหนึ่งจะมาหาแม่ นุทลองสังเกตการณ์สิจ๊ะ อย่าเพิ่งไปไหน”

สตรีผู้งามซึ่งตื่นตื่นเห็นมารดาเคร่งขรึมใช้ความคิดจึงไม่กล้าเข้าชี้กวนใจ ครู่หนึ่งรอดเงื้อมมือแม่ก็แล่นเข้าประตูสำนัก ‘นารีรักษาธรรม’

“อ๊วย! ชักแล้ว...เข้าไม่เข้า”

เสียงแหบ ๆ ร้องโหยหวนติดต่อกันเป็นเสียงเอะอะลับสน

แม่ชีสุมนทิพย์รองเจ้าสำนักเข้ามารายงาน “คุณแม่คะ...เขานำคนผีสิงมาค่ะ”

ท่านผงกศิระชะโล้นเนิบ ๆ พลาซชวนลูกสาวคนสวย แม่ชีห้าหกนางเดินตาม เป็นขบวน คุณวณามัยสังเด็กำพราที่เล่นในบริเวณนั้นให้ถอยออกไปห่าง ๆ

ชายหญิงวัยกลางคนคู่หนึ่งนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้ท่วมหัว ถัดไปมีชายฉกรรจ์

สองคน จับหญิงสาวลือกแซกคนละข้าง เธอสะบัดเร่าๆ ปากตะโกนด่าหยาบคาย

“ช่วยพัมด้วยคะร้าย นังอรมันถูกผีเข้าตั้งแต่เมื่อวานขึ้นนี้ กลางวันมันนอน
ซึม แต่กลางคืนจะกินโกดึบปลาร้าสด” ชายผู้เป็นบิดาเล่าทาทางขนพองสยองขวัญ

“ปล่อยกู...พวกไอ้ถ่อย!” อรสะบัดแขน ยกขาเตะถีบ แต่ไม่ถนัดเพราะนุ่ง
ผ้าถุง เป็นที่น่าสังเกตุว่าเสียงของเธอหัวเราะผิดผู้หญิง

ในบัดดล สาวภูธรก็สลัดหลุด เธอแผ่นวิ่งแจ้น ชายฉกรรจ์สามคนวิ่งตาม
ดักไม่ให้อรออกประตู

“ไม่ต้องไล่...ฉันเองจะ” คุณวณามัยก้าวออกไปยืนเด่น สำรวมจิตชี้มือไปที่
ร่างผู้ป่วย

“โอย! ตายแล้วโว้ย”

เธอล้มผางซัดปัดๆ ผ้าถุงชะเวิกชะวากน่าหวาดเสียว

“นุ่งผ้าให้เรียบร้อยแล้วเดินมานั่งตรงนี้”

สิ้นเสียงที่ประดุจประกาศิต อรก็ลุกขึ้นงกๆ เงินๆ เดินหลังโกงราวกับอายุ
สักเจ็ดแปดสิบ ทุกคนอัศจรรย์ใจในความขลังของคุณวณามัย สองผู้เมียเจ้าทุกข์
ถึงกับก้มลงกราบแทบเท้าที่พื้นคอนกรีต

สาวผีสิงทรุดตัวลงนั่งชันเข่า นัยน์ตาเหม่อจะหลับมิหลับแล่

สตรีชราเจ้าสำนักสอบถามพ่อแม่ของสาว ก็ได้ความว่าอยู่นครชัยศรี อร
ลูกสาวของตนรตนน้ำร่องผัก อยู่ดี ๆ ก็เป็นลมหน้ามืด ลึนสติ แล้วเมื่อฟื้นขึ้นตอน
ค่ำอาการก็ผิดเป็นคนละคน

“เอ็งมาจากไหน” ท่านตวาด

“จากสุพรรณ...เข้าติดมากับรถเมล์ เห็นนังคนนี้ข้าชอบใจเลยเข้าสิง ข้า
อดอยากเหลือเกิน ขอกินให้ชุ่มสักอาทิตย์ก็จะออก สงสารข้าเถอะ อย่าไล่เลย”

“เอ็งชื่ออะไร”

“ผ่อง”

“ฟังให้ตื่น...ไอ้ผ่อง ร่างนี้ไม่ใช่ร่างของเอ็ง เมื่อเอ็งสิง...เขาจะอ่อนเพลีย
อาจจะตายเสียก่อนกำหนดก็ได้ เพราะฉะนั้นเอ็งจะต้องออกเดี๋ยวนี้”

“ไม่! ข้าหาร่างสิงไม่ได้ง่าย ๆ เจอคนมีบุญบ้าง...คนดวงแข็งบ้าง เพิ่งเจอ
นังคนนี้แหละที่กำลังมีเคราะห์และจิตอ่อน”

แม่ชีวณามัยสั่งลูกคณะให้ตักน้ำฝนมาขันหนึ่ง ครูเดียวก็ได้สิ่งที่ต้องการ ท่าน
ยกขันขึ้นจิบ ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย อธิษฐานขอความศักดิ์สิทธิ์